

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

'Αθήναι, 1 και 8 Νοεμβρίου 1947

'Ετος 69ον — 'Αριθ. 44-45

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

— Είναι καράβι, έκανε με βεβαιότητα, ένα καράβι που πρέπει όπωσδήποτε να μάς δει.

— Έρχεται προς τα έδω Ντίκ; ρώτησε ανυπόμονα ή μικρή γαλλίδα.

— Όχι, δέν μάς άντελήφτηκαν ακόμα. Ίσως να βρήκαν κανένα μας γράμμα και ψάχνουν τώρα να μάς ανακαλύψουν. Τό «Πράνσιγκ» είναι μικρό και δέν φαίνεται. Πρέπει να το κάνουμε σινιάλα, 'Ανούλα.

Και λέγοντας αυτά, άρχισε να κάνει τα σημεία του κινδύνου, με τις μικρές σημαϊούλες που ήταν κρεμασμένες στο πιό ψηλό κατέρτι.

Σέ λίγο όμως άλλαξε γνώμη.

— Θ' ανάψω φωτιά, είπε, ό καπνός θά τοūs είδοποιήσει. Έμπρός 'Ανούλα και σό Δευκή, συγκεντρώστε ό,τι καλιόξυλα έχει άπάνω τό καράβι, διέταξε. Θ'ανάψουμε τή φωτιά σ' αυτή τή σιδερένια πλάκα του καταστρώματος κι' έτσι, δέ θά έχουμε φόβο να καοόμε ζωντανόι σε περίπτωση που δέ θά μάς δοونه.

Σέ λίγα λεπτά τής ώρας, μεγάλες φλόγες άναπηδούσαν άπ' τό «Πράνσιγκ». Ό καπνός πλημμύρισε τόν τόπο. Μ' όλα αυτά, τά τρία παιδιά με τήν άγωνία στα μάτια τους μέσα, έδλεπαν τό μικροσκοπικό σημάδι να μεγαλώνει και λίγο λίγο τό σχήμα του να διαγράφεται πίσω άπ' τόν καθαρόν όρίζοντα. Ένας επιδλητικός όγκος έφθανε με μεγαλοπρέπεια, στίζοντας έκδικητικά τήν τρομαχτική ζώνη

των φυκιών που έτριζαν στέ πέρασμά του σά να έσπαναν κόκκαλα.

Τά παιδιά δέ μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Η εύτυχία τους ήταν τόσο μεγάλη που εκλαιαν και γελοούσαν συγχρόνως. Τό «Φάδερλαντ» όλοένα πλησίαζε. Τώρα πιά μπορούσες να διακρίνεις τά πρόσωπα του πληρώματος και τή σημαία των Ένωμένων Πολιτειών που κυμάτιζε περήφανα πάνω άπό τή γέφυρα.

— Είναι 'Αμερικάνικο! φώναξε ό Ντίκ και άγκάλιασε τις μικρές του φίλες. Βλέπω μάλιστα τό όνομά

του γραμμένο με χρυσά γράμματα. 'Α, είναι τό «Φάδερλαντ» είπε, που έρχεται να μάς σώσει. . .

— Θά είναι μέσα ή μαμά μου; ρώτησε ή Δευκή.

— Κι' αν δέν είναι θά πάμε να τή βρούμε μπρό μου, άποκρίθηκε εύτυχισμένο τό άγόρι. Τώρα πιά τά φέμματα έχουν τελειώσει.

'Απότομα όμως σταμάτησε τήν κουβέντα του. Τά μάτια του όρθάνοιζαν άπ' τήν έκπληξη. Στή μεγάλη βάρκα που κατέβηκε άπ' τό πλοίο και διευθυνόταν προσεχτικά προς αυτούς, ό Ντίκ άναγνώρισε τόν πατέρα του.

— Θέ μου! ψιθύρισε έτοιμος να λιποθυμήσει. Θέ μου, είναι δυνατόν; 'Η 'Ανούλα τόν κοίταξε τρομαγμένη.

— Τί έπαθες; τόν ρώτησε. Τί είδες και τράμαξες τόσο πολύ;

Όυτε καν έπρόλαβε να τής άπαντήσει. Στο κατάστρωμα πηδήσανε τρεις άξιωματικοί. 'Ο ένας άπ' αυτούς του άνοιγε τά χέρια. 'Ο Ντίκ Γκόρντον έρίχθηκε στήν άγκαλιά του με λυγμούς χαράς.

— Ντίκ, άγόρι μου! έκανε συγκινημένος ό κυβερνήτης, ενώ τά μάτια του άγκάλιαζαν τις μικρές συντρόφισσες του γισό του που τόν κοίταζαν με θαυμασμό.

Και μιá άλλη φωνή, άγνώριστη άπ' τή μεγάλη στιγμή τής σωτηρίας, άπαντούσε:

— Πατέρα!

'Επειτα από τις πρώτες στιγμές τής χαράς και τής διαχύσεως, δυδ ακόμα άξιωματικοί και τρεις ναυτες άνέδηκαν στο «Πράνσιγκ», και πολιόρκουσαν τις δυδ μικρούλες μ' ένα σωρό έρωτήσεις. 'Απ' τήν άλλη μεριά, ό Ντίκ,



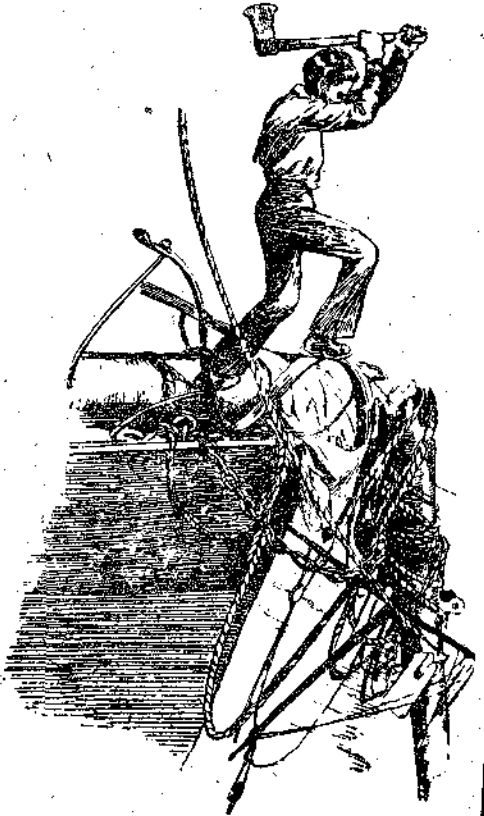
'Εκεί! 'Εκεί! Βλέπω ένα μαύρο σημάδι! είπε ή Δευκή. (Σελ. 962, στ. α')

Έδινε σύντομες πληροφορίες για τη ζωή που πέρασαν εκεί πάνω από τη νύχτα του Γερμανικού βομβαρδισμού. Ήξειστόρησε την επίθεση του Κόχραν και της φοβερής στρατιάς του, τις προφυλάξεις που είχαν πάρει για την υπεράσπισή τους και τα μέσα που μεταχειρίστηκαν για να δώσουν νέα τους.

Ο Τζαίμς Γκόρντον άκουε με πολλή προσοχή το γιό του. Από καιρό σε καιρό έκουνοσε το κεφάλι του κι' έχάιδευε το παιδί του λέγοντας κάθε τόσο σε τόνο σοβαρό και υπερήφανο:

— Έντάξει, έντάξει, είσαι πολύ Ικανός Ντίκ!

— Δεν πρέπει να θαυμάζεις μόνο έμένα, είπε ο Ντίκ. Οι φίλες μου ήταν τα πιό θαρραλέα κορίτσια που είδα στη ζωή μου, μα και θαυμάσιες συντρόφισσες. Άλλα έσού πώς γλύτωσε πατέρα από τα χέρια των Γερμανών; ρώτησε άξαφνα ο Ντίκ.



Ο κυβερνήτης Τζαίμς Γκόρντον... άμέσως τις μηχανές του. Έπειτα από δυο εβδομάδες συνεχές ταξίδι, έφθασαν έπιτέλους ένα πρωί στη Ν. Υόρκη. (Στο επόμενο τόμο)

— Είστε σπουδαίος κύριε Γκόρντον, το έλεγε ή Άννούλα με θαυμασμό, το κατόρθωμά σας να περάσετε τη θάλασσα των φυκιών είναι κάτι εξαιρετικό. Βλέπετε Ντίκ, έκανε γυρίζοντας σ' αυτόν, ήταν φέμματα δσα διάβασες για τόν 'Ιώσιππο Ντ' Άλβαράδα που πιάστηκε σάν και μās αϊχμάλωτος έδω.

— Είναι άλήθεια δεσποινίς Κοεκιντάν, διόρθωσε ο άξιωματικός Χάρν. Άλλά ο πειρατής δεν είχε πλοίο σάν το «Φάδερλαντ». Η άρμάδα του αποτελούνταν από μερικά σαλούτσια με πανιά. Δεν είναι βέβαια το ίδιο.

— Ω, έγω, είπε ή Δευκή που είχε πάρει τη Μίτσα στην άγκαλιά της, έγω δε θαυμάζω σε τίποτα τόν κύριο Γκόρντον, έκτός από ένα πράγμα.

— Τι πράγμα; ρώτησε χαμογελώντας ο Ντίκ.

— Πού μās έφερε τα καλλίτερα νέα από τις μαννοδες μας!

— Όλοι γελάσανε με την καρδιά τους. Και ή εδουχισμένη συντροφιά, άφου άποχαίρετση για τελευταία

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Όρα δειλινού.
 Του φθινόπωρου τα νέφη στίβουν το φουσανί, να στεγνώσει, τ' ουρανού.
 Και στού άπόβροχου τη σκόλη, βγαίνουν για σεργιάνι, οι σαλιγκαροί δλοι, κάτω άπ' το ξεθωριασμένο παρασόλι του ήλιου. Τώρα ή λάμια ή γή, λιάζει τα βρεμένα της τα χράμια, με τών κάμπων τα πλουμίδια.
 Κι' από τα χορτάρια, κι' από τα ψηλά γρασιδία, οι σταλαγματιές γλυστερούνε χάντρες, και μάργαριτάρια, από ούράνια δαχτυλίδια.
 Τις μαζώνουν οι νεράιδες οι άνωπάντρες, μέσ στα υπόγειά τους σεράγια και σε' άνήλια. Πολυέλαιους κι' άργυρά καντήλια.
 Σε πλεμμάτια κρυσταλλένιες μπάλες, μάγισσα γρηά κι' ή άράχνη τις κρεμάει μέσ τις κουφάλες.
 Και λογις-λογής, ένα-ένα όλα τα ζουδία, ξεφαντώνουν άπ' τη γής, κι' από μέσα από τα φλούδια.
 Κι' ένας μύρμηγκας σκαλώνει σ' ένα άγκάθι φουντωτό, ν' άγναντέψει όλο τόν κόσμο από τέτοιο λιακωτό.
 Νά, το αλάκι, — κάνει χάζι — το άχυρο, σχεδία που άράζει, και το δρασκελούν βαθράκιοι.
 Κόσμοι δλόκληροι, ζωφια, ταξιδεύουν με πυρόγες τα κελύφια.
 Κρούα άνατριχίλλα στα νερά.
 Σάν πεταλουδιώνε ομαρί, τώρα, ο σίφουνας θα πάρει άπ' τα δέντρα, όλα τα φύλλα τα ξερά.
 Στα καλάμια τη φλογέρα του σφυράει κι' όπως πάει, πάει, πάει, ο άνεμος — τσοπάνος — σαλαγάζει σ' άλλα πιά λημέρια, σ' άλλο, τώρα, χειμαδιό τα καλοκαίρια.

ΜΕΛΙΣΣΙΑΝΘΗ

Έρριξε στη θάλασσα τα συντρίμια.
 Με τη σειρά του ο κυβερνήτης διηγήθηκε όλες του τις περιπέτειες. Άλλά δεν ήθελε να συνεχίσει περισσότερο, γιατί το βράδυ πλησίαζε. Έπρεπε να φύγουν μια ώρα πιό γρήγορα άπ' αυτά τα επικίνδυνα μέρη, γιατί δεν ήξερε κανείς τι μπορούσε να γίνει σ' αυτό το διάστημα της διαμονής τους εκεί.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
 'Η λάμπα, φώτισε τέσσερα άρχά πρόσωπα.
 — Τι έχετε; μήπως κρυώνετε; ρώτησε τα παιδιά ή καλή γυναίκα.

τα που οδτε εξήγηση έχουν, οδτε είχαν ή θα έχουν ποτέ τους.

Έγω, άνει να πάω να κοιμηθώ στην... άμμο μου, προτιμώ για ν' άποφύγω να σας δώσω εξηγήσεις που δίκαια θα μου ζητήσετε να σταματήσω το κεφάλαιο αυτό και ν' άρχίσω το τελευταίο, που θα σας δώσει να καταλάβετε πολλά δύσκολα σημεία της ζωής τών παιδιών, και θα σας λύσει όλες τις άπορίες που θα γεννήθηκαν στο μυαλό σας.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙΙ
 Η ΚΑΛΙΤΕΡΗ ΤΟΥΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ**

Άν είχα καιρό

θα σας έλεγα ακόμα χίλια πράγματα. Π.χ. πώς τα τέσσερα παιδιά, βρεθήκανε, περνώντας από το Φυλαχτό, στην... άπέραντο Έρημο, και πώς βρήκανε εκεί τόν περίφημο Νάο του Μαλμπέκ, και πώς συνάντησαν τη Σφίγγα, που δεν περίμεναν να την ξαναδούνε ποτέ.



Έμεναν μ' ένα μακρύ πουκάμισο... (Σελ. 226, στ. α')

Καθίστε να πάρете το τσάι σας. Θα σας ζεστάνει, θα σας κάνει καλό.
 Τα παιδιά κάθισαν ήουχα να πιουνε το τσάι τους.

— Πώς μπορούμε και θυμώμαστε δια δσα είδαμε στο Μέλλον κι' όταν είμαστε στο Μέλλον δε μπορούσαμε να θυμηθούμε που και πότε βρήκαμε το Φυλαχτό; ρώτησε ή Άνθέα τόν Ψάμμεντ.

— Τι κουτή έρώτηση είναι αυτή; είπε ο Ψάμμεντ. Πώς μπορούμε να θυμηθούμε κάτι που δεν γίνηκε άκόμα;

— Μα τό... Μέλλον, που είδαμε πώς το θυμώμαστε; Μήπως εκείνο γίνηκε!

— Ω! είπε ο Ψάμμεντ, εκείνο ήταν μια προφητεία. Μια δικτασία. Πώς θυμώσατε τα δναιρα; Έτσι κι' αυτό ήταν ένα δναιρα. Έσού Άνθέα, δε μπορείς να καταλάβεις ποτέ οδτε τα άπλοότερα πράγματα...

Και ο Ψάμμεντ πήγε να κοιμηθεί στην άμμο του γιατί ήταν κουρασμένος, μα προπάντων για να άποφύγει τις εξηγήσεις που έπρεπε να δώσει στην Άνθέα, για πράγμα-

Μά, δυστυχώς, δεν έχω καιρό, και πρέπει να τ' άφίσω δια αυτά, παρ' όλο που θα είχαν άσφαλώς ένδιαφέρον για σας.
 Δε θα σας μιλήσω επίσης για τόν 'Ιππόδρομο, που τα παιδιά πήγαν έ και με τόν Ψάμμεντ μέσα στο καλάθια του. Και πώς όλες οι επιθυμίες του κόσμου ξεπληρώνονταν άπό τόν Ψάμμεντ, σε σημείο που ή Άνθέα αναγκάστηκε να τόν πάει γρήγορα σπίτι και να χάσει και το μισό θέαμα. Τόσο ο κόσμος τούδ είχε περικυκλώσει και τούδ ζητούσε κι' άλλα κι' άλλα...



— Μις Άνθέα! Μις Τζέννη! Άκούστηκε μια μέρα ή φωνή της παραμάνας γεμάτη χαρά!

Τα παιδιά ήταν μαζεμένα στο δωμάτιο του σοφού.

— Μās φωνάζουν, είπε ο Κόριλλος στο μεγάλο φίλο τους. Θα πάμε να δούμε τι τρέχει, και θα ξαναγυρίσουμε.

Τα παιδιά κατέβηκαν τις σκάλες τρέχοντας. Η παραμάνα τους στεκόταν στο χώλλ κρατώντας στο χέρι ένα τηλεγράφημα.

«Μπαμπάς - μαμά φθάνουν σήμερα Λονδίνο 11.15'. Έτοιμάστε δωμάτια. Φιλιά.»

— Ούόρρα! Ούόρρα! Ξεφώνισαν τα παιδιά και χοροπηδούσαν γύρω από την παραμάνα.

Μόνο ή Άνθέα δε μπορούσε να φωνάξει. Ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάμματα.

— Ω! έλεγε ψιθυρίζοντας. Όστε ήταν άλήθεια, ή καλλίτερή μας επιθυμία γίνηκε.

Η παραμάνα τούδ έδειξε και δυο γράμματα. Ένα δικό της κι' ένα τών παιδιών. Τα γράμματα λέγανε πώς ο πατέρας τους άφου όπηρέτησε σάν πολεμικός άνταποκριτής, γύριζε πια στο σπίτι του. Και πώς ή μητέρα τους, — που ήταν πια έντελώς καλά, μαζί με το μωρό τους πήγαν να βρουν τόν πατέρα τους στην 'Ιταλία, και τώρα γυρίζανε δλοι μαζί. Και πώς θα τούδ έστελναν και τηλεγράφημα για την ήμε-

ρα και την ώρα που θαφτάνανε.
 — Πώ! πώ! τί δουλειές έχω να κάνω, είπε ή παραμάνα.

Λογιών-λογιών πράγματα σφενδονιστήκανε έξω... (Σελ. 226, στ. γ')

“Έχω να ετοιμάσω τόσα πράγματα για τον πατέρα και τη μητέρα σας. — Μη βιάζεσαι, θα προφτάσεις, της είπε η Τζέννη.

— Θάρροσμε να σε βοηθήσουμε, είπε ο Κύριλλος. Ν’ ανεδοσμε πρώτα μιὰ στιγμή επάνω να τελειώσουμε κάτι που συζητούμε με τὸ Σοφὸ φίλο μας, κι’ ύστερα θὰ σε βοηθήσουμε ὅσο θέλεις.

— Αφίστε με ἡσυχία νὰ κάνω μόνη μου τὴ δουλειά μου, τοὺς εἶπε με καλωσύνη ἢ παραμάνα. Σὰς ξέρω και ἀπὸ ἀλλή φορά πόσο με βοηθάτε, τοὺς ξανάπε γελώντας. Είναι κι’ ἄλλας 10 ἡ ὥρα; Τρέχω, τρέχω νὰ προφτάσω ἄλλα, εἶπε ἡ ἀκούραστη και πρόθυμη παραμάνα τῶν παιδιῶν.

Ἐκεῖνα ἀνέβηκαν βιαστικά τὴ σκάλα και μπήκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Σοφοῦ.

Ἡ Τζέννη ἐβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμὸ της τὸ μισὸ Φυλαχτὸ και τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι πού ἦταν γεμάτο βιβλία, χειρόγραφα και ἀγαματάκια.

— Δὲ μὰς χρειάζεται, πιά, τοῦ εἶπαν τὰ παιδιά με συγκίνηση. Ἡ καλλίτερή μας ἐπιθυμία γίνηκε. Ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά και τὸ μωρὸ μας ἔρχονται σήμερα. Ἔσετς, μεγάλε φίλε μας, δὲν ἔχετε καμμιά ἐπιθυμία νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Ψάμμεντ; ρώτησαν τὰ παιδιά τὸ σοφὸ.

Ἐκεῖνος γιὰ μιὰ στιγμή ἔμεινε σκεπτικός. Ὑστερα τὸ πρόσωπό του ζωήρεψε. Τὰ μάτια του λάμψανε ἀπὸ μιὰ περιεργὴ φλόγα.

— Θέθελα νὰ εἶχα ἐλόκληρο τὸ Φυλαχτὸ, εἶπε στὰ παιδιά.



— Ὅχι! εἶπε ἡ Ἄνθρα θριαμβευτικά, στὴ Βαβυλώνα! (Σελ. 226, στ. α’)

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔτσι, ἀν’ ἀπὸ μαγεῖα ἄλλα χάθησαν πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Βιβλία, χειρόγραφα, μολύβια και μελάνια χαριὰ ἀγραφα και ἀγάματα πέτρες και δειγμάτα ἀπὸ χῶμα, ἄλλα ἄλλα. Μόνον τὸ μισὸ φυλαχτὸ πού εἶχε ἀκούμπησει πρὶν ἀπὸ λίγο ἡ Τζέννη βρισκόταν πάνω στὸ ἄδειο τραπέζι.

Μὰ, τώρα πιά δὲν ἦταν ἐπιπλο γραφείου αὐτὸ πού βλέπαν. Στὴ θέση του βρισκόταν ἕνας βωμὸς, και στὴ μέση ἀκριβῶς, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, μέσα σ’ ἕνα σκαλιστὸ κουτὶ βρισκόταν τὸ ἐλόκληρο Φυλαχτὸ σὲ ἄλη του τὴ φέρμα.

Και τότε ἔγινε κάτι πού δὲν τὸ περίμεναν. Κάνει πού ἦταν τὸ πιδ περιεργὸ ἀπ’ ὅσα εἶχαν ζήσει, κι’ εἶχαν δεῖ ἄλλον αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Τὸ κομμάτι τῆς Τζέννης, τὸ μισὸ φυλαχτὸ, πού εἶχε κάνει τόσα περιεργα πράγματα ὡς τώρα, — ἀν’ νὰ τὸ τραβοῦσε ἕνας μαγνήτης — σύρθηκε σύρθηκε σιγά και ἀβίαστα, και πήγε και κάθησε στὸ ἐλόκληρο Φυλαχτὸ, τόσο τέλεια, πού νόμιζες πὼς ποτέ, ποτέ, δὲν εἶχε σπάσει ἐκεῖνο τὸ Φυλαχτὸ σὲ δύο κομμάτια.

Σὲ λίγο ἄλλα εἶχαν πάρει τὴ συνειθισμένη τους ὄψη μέσα στὸ δωμάτιο.

Μόνον, ἀνάμεσα στὰ χαρτιά, στὰ μολύβια και στὶς πέννες τοῦ γραφείου, τὸ σκαλιστὸ κουτὶ με τὸ Φυλαχτὸ, ξεχώριζε. Καὶ θάλεγε στὰ λήθεια, πὼς ποτέ ποτέ δὲν εἶχε λείψει ἀπὸ κείνη τὴ θέση. Τόσο ταίριαζε με ἄλλα ἐκεῖνα τὰ παράξενα και ἀλλόκοτα πράγματα πού εἶχε μαζεμένα στὸ δωμάτιό του ὁ Σοφὸς.

Τὰ παιδιά δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Γύριζαν και κοιτάζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Μήπως τὸ Φυλαχτὸ βρισκόταν ἔξω τὸν καιρὸ ἐκεῖ στὴν ἴδια θέση;

Μὰ πὼς δὲν τὴχαν δεῖ; Κι’ ὅμως θάταν ἐκεῖ...

— Ἐγινε ἡ ἐπιθυμία σας,



Ὁ κάθε φτωχὸς βρέθηκε με γεμάτα τὰ χεῖρια... (Σελ. 227, στ. α’)

εἶπε ὁ Ψάμμεντ στὸ Σοφὸ. Κανείς δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ γίνεῖ αὐτὸ πού θέλει.

— Ναι, και σ’ εὐχαριστοῦμε καλέ μας Ψάμμεντ εἶπε ἡ Ἄνθρα και τὸν χάριδεψε με ἀγάπη.

— Τώρα πού δὲν ἔχετε τίποτα ἄλλο νὰ μοῦ ζητήσετε εἶπα πάλι ὁ Ψάμμεντ, κι’ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, τί θὰ γίνω ἐγὼ; Πρέπει νὰ ζητήσῃ κάποιος κάτι και γιὰ μένα. Μόνος μου δὲν μπορῶ νὰ ζητήσω τίποτα γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου. Πὼς θάθελα νὰ βρισκόμουν στὸ Νὰδ τοῦ Μάλμπεκ στὸ Παρελθόν! Ἐκεῖ στὴν ἀπέραντη ξανθὴν ἔρημο, με τὴ ζεστή και ἀπαλὴ ἀμμο. Νά, τί θὰ ἤθελε ἡ ψυχὴ μου!

— Ἄς γίνεῖ τὸ θέλημά σου, κι’ ἄς βρεθεῖς ἐκεῖ πού ζητᾶς, εἶπε ὁ Σοφὸς.

Τὴν ἴδια στιγμή, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ γεμάτη ἀγάπη στὴν Ἄνθρα, ὁ Ψάμμεντ, ὁ καλὸς σύντροφος, και σοφὸς σύμβουλος τῶν παιδιῶν, τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ, και ἡ ἀνεξάντλητη αὐτὴ πηγὴ γνώσεων, αὐτὸ τὸ μικρὸ ζῶον με τὴ μεγάλη δύναμη και τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν, γιὰ νὰ μὴν ξαναφανεῖ ποτέ πιά.

Κανένας δὲν μιλοῦσε. Μιὰ βραεὶα σιωπὴ. Μιὰ πνιγρὴ ἀτμόσφαιρα.

— Κι’ ὅμως τώρα θὰ εἶναι κι’ αὐτὸς εὐτυχημένος, εἶπε ἡ Ἄνθρα γιὰ νὰ δώσει κάποιον τέλος στὴ στενόχωρη στιγμή. Θάχει δ,τι τοῦ ἔρεσε πάντα καλλίτερα ἀπὸ τὸ κάθε τι. Ἄμμο, ἀτέλειωτη ἀμμο!...

— Παιδιά μου, εἶπε ὁ σοφὸς,

Μοῦ φαίνεται πὼς κοιμήθηκα και εἶδα ὄνειρο. Ἐνα ὄνειρο περίεργο.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἦταν δυσάρεστο, εἶπε εὐγενικά ὁ Κύριλλος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς γίνηκα ἄλλος ἄνθρωπος ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Εἶμαι γεμάτος βρεξη γιὰ καινούργιες μελέτες και βιβλία...

Ἐμφανικά, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἐνα χαρούμενο κουδούνι, γνώριμο, πού σήμαινε γιὰ τὰ παιδιά ἄλη τὴ χαρὰ και τὴν προσδοκία τῆς καρδιάς τους.

— Νάτοι! Ἦρθαν, φώναξε ὁ Ρόμπερτ.

Ἡ καρδιά τῶν παιδιῶν χτύπησε δυνατά.

Κατέβηκαν ἴδια τρία τὰ σκαλιά.

Ἄνάμεσα στὶς βαλίτσες και στὰ δέματα πού πλημύριζαν τὸ Χώλλ, τὰ τέσσερα παιδιά εἶδαν τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν ἀγαπημένων τους.

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα και τὸ ἀγαπημένο τους ἀδελφάκι, τοὺς περίμεναν μ’ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

Τὰ παιδιά τοῦ φίλησαν γλυκὰ χίλιες φορές.

— Θεέ μου! εἶπε τώρα και ξανάλεγε ὁ Σοφὸς πού εἶχε μείνει μόνος. Τί χαριτωμένα παιδιά! Τί καλωσύνη! και πόση φιλομάθεια! Γιὰ τὴν ἡλικία τους εἶναι σπάνιο, πού λὸ σπάνιο πράγμα! Κοντὰ τους, λιμώντας γιὰ χίλια πράγματα ἱστορικά, και



Ὁ καπετάνιος κοιτάζε τὸ φυλαχτὸ... (Σελ. 227, στ. γ’)

φαν ταστικά, πλεῦτσια και ἐγὼ τὸ μυαλό μου και τὴ φαντασία μου. Τὰ βιβλία μου θὰ μιλᾶν γιὰ ἐποχές και τόπους πού μόνον στὰ ὄνειρα βλέπει κανεὶς. Τὰ καλά μου, τ’ ἀγαπημένα μου παιδιά!!

(Μετάφραση) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Χρυσόχαινα τὰ σύννεφα μέσ’ στὰ γαλάζια αἰθέρια αἴγλη ἔχουνε βασιλικιά. Βασιλικά ντυμένα κι’ ἄλλα τὰ κείνα τῶν ἀγγέλων και τὰ νερὰ ἀπλωμένα στὸν ὄχτο πάλλου σὰ γλυκὲς ἀρπες σ’ ἀγγέλων χεῖρια.

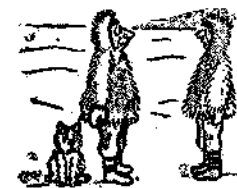
Νά, τὰ πουλάκια πού πετοῦν γραφοντας μύρια τόξα και παίζοντας ὀλόχαμα μ’ ἀχιτίδες χρυσοφάνιες, μπροστὰ στὰ μάτια μας, πού αἰμὲ! θολώνουν τόσες ἔννοιες, τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν τὴ θεϊκὴ γράφου δόξα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ



ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ γύρος τοῦ κόσμου ἔγινε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὸν Πορτογάλλο Φερδινάνδο Μαγγελάνο και κράτησε 1083 μέρες, δηλαδή κάπου τρία χρόνια. Μετὰ αἰῶνες, στὰ 1889, ἡ Νέλλυ Μπλάιν τὸν ἔκανε με ἀτμόπλοιο και σιδη ὁδὸδρομὸ σὲ 78 μέρες. Ὁ γύρος τοῦ κόσμου με ἀεροπλάνο ἔγινε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ



τοὺς Πόστ και Γκάντν και κράτησε 8 μέρες και τρεῖς ὥρες. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε και τοὺς δύο θαρραλέους Ἕλληνες — τὸν Γιακουμίδη και Ἄντιμαχίτη — πού τὸ 1910 ἐξέκρινσαν ἀπὸ τὴ Ρουμανία γιὰ νὰ τὸν κάνουν με τὰ πόδια. Τὸ ταξίδι τους κράτησε τρία ἐλόκληρα χρόνια με πολλές περιπέτειες. Σκεφθῆτε οἱ ἔφθασαν στὸ Βόρειο Πόλο... κατὰ λάθος!

Στὴ Νότια Ἀμερικὴ ἔοσαν ἄπειρα περιστερία. Στὰ 1850 οἱ ἐξερευνητὲς εἶδαν ἄξαφνα ἕνα τεράστιο σμήνος, σὺνεφο σωστό, πού ἔπρεπε νὰ εἶχε πολλὰ ἑκατομμύρια περιστερία, νὰ σκεπάζει τὸν ἥλιο και νὰ φεύγει. Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῶν περιστεριῶν ἀποδημοῦσε. Ἀπὸ τότε τὰ πουλιά δὲν ξαναγύρισαν. Ὅσα εἶχαν μείνει ἀποδημήσαν κι’ αὐτὰ σιγά-σιγά και στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα τὸ εἶδος αὐτὸ εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴ Νότια Ἀμερικὴ. Καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν βρισκεται ἐκεῖ οὔτ’ ἕνα περιστερί. Γιὰ ποῖο λόγο ἔγινε αὐτὴ ἡ μετανάστευση; Ἐφταινε τὸ κλίμα, ἡ τροφή, οἱ κίνδυνοι; Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατάφερε νὰ τὸ ἐξακριβώσει ποτέ.

Σὲ μιὰ σταγόνα νερό, μποροῦν ν’ ἀναπτυχθοῦν ἀπὸ ἕνα ὡς ἐνάμισιο ἑκατομμύριο μικρόβια. Στὸ νερὸ πού πίνουμε ὑπάρχουν ἄπειρα μικρόβια, πού εὐτυχῶς εἶναι ἀκίνδυνα, γιατί βρισκονται σὲ μιὰ κατάσταση πού δὲν μποροῦν ν’ ἀναπτυχθοῦν στὸν ὄργανισμό τοῦ ἀνθρώπου. Μονάχα τὸ μικροβίο τοῦ κοιλιακοῦ τύπου ἀναπτύσσεται πολὺ εὐκόλα, γι’ αὐτὸ, δταν πέσει ἐπιδημία, καλὸ εἶναι νὰ βράζουμε τὸ νερὸ πρὶν τὸ πιοῦμε.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ



ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ω! Πόσο κουράστηκα! Έκανε άναστενάζοντας ή πελώρια, κάτασπρη πεταλούδα, καθώς καθότανε τρεμοπαίζοντας τα φτερά της, πάνω στον ανθισμένο φράχτη.

— Κουράστηκες; ρώτησε γεμάτο άπορία τὸ τραγουδιτὸ ρυάκι, πὸν κυλοῦσε δροσερὰ τὰ νερά του στὸ πλάι τοῦ λουλουδιασμένου τοίχου. Καὶ φλόυρο σὰν πάντα συνέχισε:

— Τι περιέργο!... Τι περιέργο!... Πεταλούδα ἐσύ καὶ νὰ λές πὼς κουράστηκες! Μὰ ἐσεὶς ὅλη μέρα τριγυρνᾶτε ἀκούραστες καὶ ρουφᾶτε τὰ μύρα ἀπ' τὰ λουλούδια κι' ἀλλάζετε φιλιὰ μὲ τ' ἀνοιξιὰτικο τ' ἄερί, ἀνοιγοκλείνοντας τρελλὰ τὰ χνουδάτα σας φτερά. Κι' ἐσύ τώρα μᾶς λές ἀναστενάζοντας πὼς κουράστηκες!

— Ναί... Μὰ ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τόσο μακρὰ... τόσο μακρὰ... ἔκανε παραπονεμένη ἡ ἀσπρη πεταλούδα.

— Ἀπὸ ποῦ; ρώτησε ὄλο περιέργεια τὸ ρυάκι.

— Ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς... τοῦ ἐπιθύρισε σκυδόντας ἡ πεταλούδα.

— Ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς! ἔκανε τὸ ρυάκι καὶ κατρακύλησε βιαστικὰ καὶ γρήγορα τὰ νερά του.

— Ναί... Μὰ στάσου, στάσου... Μὴ φεύγεις, μὴν τρέχεις... Ἔλα, θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου...

Τότε τὸ ρυάκι ἔπαυσε νὰ κυλᾶ τὰ νερά του, γαλήνεψε καὶ κάθισε ν' ἀκούσει τὴν ἱστορία τῆς πεταλούδας, ψιθυρίζοντας μόνον, ἕνα ἑλαφρὸ-ἑλαφρὸ μουρμουρητό.

Κι' ἡ πεταλούδα ἄρχισε:

«Ἦταν μιὰ ὠραία ἀνοιξιὰτικὴ μέρα. Λουσιμένη στὸν ἥλιο ἡ γῆ, πλημμυρισμένος στὸ φῶς ὁ οὐρανός. Κόμματα ἀχνὰ σκέπαζαν τὰ ἀπέραντα πλάτη του καὶ πλήθη ἀγγέλων φτερούγιζαν ἀόρατα πίσω ἀπ' τὸ γαλάζιο του θόλο. Μιὰ πσιγανὴ μουσικὴ ἔχυνε παντοῦ τὴν ἀρμονία τῆς καὶ ψηλὰ στὸν ὀλόχρυσο θρόνο του ἀναπαύτανε ὁ καλὸς Θεός. Ὁρθίος ἕνας ἀγγελὸς στὰ πόδια του περίμενε τὶς διαταγὲς του καὶ μ' ἕνα νεῦμα τοῦ Κυρίου του ἔφερε τὴ χρυσὴ σάλπιγγα στὰ χεῖλη. Ἀμέσως ἀπ' ὄλες τὶς ἄκρες τ' οὐρανοῦ ἄρχισαν νὰ μαζεύονται γύρω-τριγύρω ἀπὸ τὸ θρόνο του τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων. Ἐὐλαδικὰ γονάτιζαν, ἔνωσαν τὰ κρινόλευκά τους χέρια κι' ἔγερναν πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τους τὸ ξανθὸ τους κεφάλι.

— Εἶναι τόσο ὠραία ἡ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα—ἄρχισε νὰ τοὺς λέει ὁ καλὸς Θεός—καὶ μὲ γεμίζει μὲ τὸση χαρὰ, ὥστε θέλω νὰ συμπερισθῆτε κι' ἐσεὶς τὴν ἀγαλλίαση πὸν νοιώθω. Θὰ στείλω, λοιπόν, ἕναν ἀγγελο ἀπὸ ἐσᾶς κάτω στὴ γῆ, γιὰ νὰ δει τ' ὠραιότερο δημιούργημά μου. Ὅταν τὸ βρεῖ νὰ πᾶει κοντὰ του καὶ νὰ τοῦ δώσει δυὸ φιλιὰ. Κι' ὅταν γυρίσει, νὰ πῆ καὶ στοὺς ἄλλους ἀγγέλους, ποῖ εἶναι τὸ ὠραιότερο πρᾶγμα πὸν ἔπλασα κάτω στὴ γῆ».

Ἔτσι ξεχωρίστηκε ἐγὼ ἀπ' ὄλους τοὺς ἀγγέλους γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὴ θεϊκὴ ἐπιθυμία καὶ μεταμορφώθηκα σ' ὀλόλευκη, χιονάτη πεταλούδα.

— Ὅστε εἶσαι ἕνας ἀγγελὸς; ἔκανε μὲ θαυμασμὸ τὸ ρυάκι ἀναταράζοντας λίγο τὰ νερά του.

— Ναί... ἔκανε ἡ πεταλούδα καὶ τρεμπόλαιζε τ' ἀγγελικὰ της φτερά.

— Καὶ γυρεύεις τ' ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ;

— Ναί... τὸ γυρεύω. Μὰ δὲν τὸ βρίσκω.

— Ὅ! ἔκανε ἕνα κατακόκκινο μυρωδάτο τριαντάφυλλο μέσα ἀπὸ τὸν κῆπο. Εἶμαι ὁ βασιλιάς τῶν λουλουδιῶν. Ἡ ὠμορφιά μου εἶναι ἑξαισία κι' ὅταν θέλουν νὰ μιλήσουν γιὰ κάτι πολὺ ὠραῖο, λένε πὼς εἶναι ὠραῖο «σὰν τριαντάφυλλο». Ἡ εὐωδιά μου μεθᾶ κι' ὅταν τὶς αὐγὲς στολιζομαι μὲ μαργαριτάρια δροσιᾶς θαμπώνω τὰ μάτια.

— Τὸ τραγοῦδι μου εἶναι ἀσύγκριτο... κελάιδησε τ' ἀηδὸνι μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά. Εἶναι τόσο γλυκό, τόσο ὠραῖο, τόσο κρυστάλλινο, πὸν ἡ γοητεία του ὅτε μὲ τὶς θεϊκὲς δοξαριὲς ἐνὸς μαγικοῦ βιολιοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ.

— Εἶμαι τόσο ἄγνὸ, τόσο αἰθέριο λουλουδι... ψιθύρισε ντροπαλὰ ὁ κάτασπρος κρίνος. Ἐχω κάτι ἀπὸ τὴν ὠμορφιά, ἀπὸ τὴ χάρι ἐνὸς ἀγγέλου.

— Τὰ νερά μου λάμπουν σὰν πολὺτίμα σμαράγδια... μουρμούρισε ἡ γαλαζοπράσινη λίμνη καθὼς στραφτοκοποῦσε ὀλόλαμπρη κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Στὴν ἀγκαλιά μου καθρεφτίζω μέρα-νύχτα, τὴν ὠμορφιά τοῦ κάτασπρου σύννεφου καὶ τὴ μαγεία τοῦ ἀστροφώτιστου οὐρανοῦ.

— Ἐχει τόση χάρη, τόση ἀρμονία τὸ σῶμα μου... ἔκανε ἕνα νεαρό, πανέμορφο ζαρκαδι, καθὼς ξεπρόβαλλε δειλὰ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Καὶ τὰ μάτια μου... Μεγά-

λα, λαμπερά... Εἶναι τὰ πιδ ὁμορφα μάτια στὸν κόσμο.

— Εἶναι τόσο ἑξαισία τὰ χρώματά μου... μίλησε τὸ χρυσοπράσινο παγῶνι, ἔδειπλώνοντας περήφανα τὴν πολύχρωμη βεντάλια τῆς οὐρᾶς του. Τόσο ὠμορφα, τόσο φανταχτερὰ, λές καὶ μ' ἔφτιαξε ὁ Θεός γιὰ νὰ στολιζῶ μὲ τὴν ὠμορφιά μου τὸν κῆπο τοῦ Παραδείσου.

Ὅμως, ἡ πεταλούδα ἀσυγκίνητη ἔξακολούθησε νὰ κάθεται ἀκίνητη πάνω στὸ φράχτη. Τὸ σκοτάδι ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ πέφτει καὶ τ' ἀγγελάκι ἔπρεπε νὰ γυρίσει στοὺς οὐρανοὺς πρὶν νυχτώσει, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ βλέπει τὸ δρόμο του μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Ὅ, μανούλα... ἔκανε μὲ ἀπορία ἡ ξανθόμαλλη μικρὴ, πὸν χωμένη στὴν ἀγκαλιά τῆς μανούλας τῆς ἀκουγε τὸ παραμῦθι... Δὲν μποροῦν τέχα τ' ἀστέρια νὰ δείξουν τὴ νύχτα στ' ἀγγελάκι τὸ δρόμο τ' οὐρανοῦ;

— Μποροῦν τ' ἀστέρια νὰ φωτίσουν τὸ δρόμο του, τῆς ἀπάντησε μὲ χαμόγελο ἡ μανούλα, μὰ δὲν σκέπτεσαι πὼς πρέπει νὰ γυρίσει νωρὶς καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον ἀκόμη λόγο; Γιὰ νὰ μὴν κρυώσει; Ὁ ἀσπρος τοῦ χιτῶνας εἶναι τόσο λεπτός καὶ τὰ φτερά του μένουν ξέσκαπα πάντα...

— Ναί, ναί. Πρέπει νὰ γυρίσει νωρὶς, ἔκανε μὲ λαχτάρια ἡ μικρὴ. Μὰ θὰ φύγει; ἔξακολούθησε ἔτοιμη νὰ κλάψει, θὰ γυρίσει στοὺς οὐρανοὺς χωρὶς νὰ δώσει τὰ δυὸ φιλιὰ;

— Ὁ θὰ σοῦ πῶ, θὰ σοῦ πῶ... τὴν ἤσυχασε ἡ μανούλα... Μὰ σὺ νυστάζει;... Καὶ νυστάζεις πολὺ... Ἔλα κοιμήσου... Κοιμήσου τώρα... Κι' αὔριο τὸ πρωτὸν ὅταν θὰ σὲ ξυπνήσω, θὰ σοῦ πῶ σὲ ποῖν ἔδωξε τ' ἀγγελάκι τὰ δυὸ φιλιὰ.

— Ὅχι, μανούλα, ὄχι... Ἀπόψε θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς... παρακάλεσε ἡ παιδοῦλα τρίβοντας τὰ συσταγμένα της ματάκια. Μὰ ὁ ὕπνος βιαστικὸς τὴν τύλιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ σούρουπο ἔχει ἀπλωθεῖ, ὠρα τῶρα, πάνω στὸν κῆπο, πάνω στ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ κάτω στὸν ἀνθισμένο φράχτη συλλογισμένη πάντα κάθεται ἡ ἀσπρη πεταλούδα. Θὰ γυρίσει λοιπὸν στοὺς οὐρανοὺς χωρὶς νὰ δει ποῖ εἶναι τὸ ὠραιότερο πρᾶγμα στὸν κόσμο; Χωρὶς νὰ δώσει τὰ δυὸ φιλιὰ; Νά, ὁμως πὸν σὲ μιὰ στιγμὴ σαλεύει ἀ-

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

10.—Καιμιὰ φορὰ καὶ μιὰ «ὠραία ἐπιστολή» περνᾶ στὸ «ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται», ὅταν ἔρθει ἡ σειρὰ τῆς ἀφοῦ τελειώσει ὁ κῶφος τῶν παραγράφων, ἂν ἔχει κάποια ἐρώτηση πὸν πρὲς πεὶ νὰ λάβει ἀπάντηση ἀμέσως, ἔστω καὶ μὲ λίγα λόγια. Ἐπίσης, ὅταν πολλοὶ ἔχουν νὰ λάβουν τὴν ἴδιαν σύντομη ἀπάντηση, (ἔλαβα, ἔστειλα εἰχαριστῶ γιὰ τὸ ζεσπᾶθισμα κτλ.) ἀναφέρονται ὄλοι μαζὶ σὲ παραγράφους γενικούς.

11.— Πολλὲς φορὲς, ἡ δημοσίευση μιὰς Μικρῆς Ἀγγελίας, ἢ ἡ ἔγκριση ἐνὸς προτεινομένου ψευδώνυμου κτλ. εἶναι ἀρκετὴ ἀπάντηση σ' ἕνα σύντομο γράμμα πὸν δὲν ἔχει παρ' αὐτὴ τὴν παραγγελία, ἢ πὸν συνοδεύει μὲ ἀνανέωση συνδρομῆς, μιὰν ἀπάντηση σὲ Διαλογισμὸ κτλ. Μὰ καὶ τότε ἀκόμα, ἂν ἐπιτρέψει ὁ κῶφος, τὸ ψευδώνυμο τοῦ συνδρομητοῦ πὸν ἔγραψε, ἀναφέρεται στὸ τέλος τοῦ παραγράφου «ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται».

12.—Στὴν «Ἀλληλογραφία τῆς ἀνακλάσεως» δημοσιεύονται ἐπίσης διάφορες δηλώσεις καὶ συστάσεις τῆς πρὸς ὄλους, οἱ Ἐγκρίσεις κι' Ἀνανεώσεις τῶν Ψευδωνύμων (βλ. Κεφ. Β') οἱ Ἀπορρίψεις κομματιῶν γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας (βλ. πῶδ κάτω, Κεφ. Γ'), οἱ ἀναγγελίαι νέων βιβλίων καὶ ταλλήλων γιὰ τὴ νεολαία, κτλ.

13.—Ἡ Διάπλασις δὲν ἀπαντᾷ σὲ ἀνόνομα γράμματα. Ἐπίσης δὲν ἀπαντᾷ ὅταν τὴ ρωτοῦν τὸ ψευδώνυμο ἔχει ὁ δέινω, ἢ ποῖός ἔχει τὸ τάδε ψευδώνυμο ὅτε δίνει διευθύνσεις συνδρομητῶν τῆς σὲ κανένα. Ὅσο γιὰ κείνους πὸν δὲν ἔχουν ψευδώνυμο, ἂν τῆς γράψουν, μπορεῖ βέβαια νὰ τοὺς ἀπαντήσει μὲ δυὸ φορὲς στὴν ἀρχὴ. Ἀλλὰ γιὰ τακτικὴ Ἀλληλογραφία ἀπαιτεῖται καὶ ψευδώνυμο.

14.—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία μὲ τὴ Διάπλασι, οἱ συνδρομηταὶ τῆς μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν καὶ μετὰ τῆς. Ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ γίνεται: α') μὲ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίαις β') μὲ ἰδιαιτέρη μεταξὺ συνδρομητῶν Ἀλληλογραφία, καὶ γ') μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ.

15.—Σεὶ στήλη τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν μπορεῖ ὁ συνδρομητὴς νὰ δημοσιεύῃ μὲ πληρωμὴ (βλ. Τιμολόγιο στὸ τέλος), ὅποιαδήποτε ἐρώτηση, πληροφορία, πρόταση κτλ.— μὲ τὴν ἔγκρισή πάντα τῆς Διαπλάσεως, — εἴτε πρὸς ἕνα συναδέλφου του, εἴτε πρὸς πολλούς, εἴτε πρὸς ὄλους. Καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο μπορεῖ νὰ λαβαίνει ἀπάντηση στὴν

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ Συνδρομηταὶ μου, ὅταν λῆγει ἡ συνδρομὴ των νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως χωρὶς νὰ μὲ ἐνοχᾶλλον. εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξῆδος νὰ τὸ ὑπευθυνίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκριτος ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

ἐρώτηση ἢ τὴν πρότασή του, κι' ἡ ἀναπόκριση αὐτῆ, μ' ἕνα ἢ πολλούς, νὰ ἔξακολουθεῖ.

16.—Μικρὲς Ἀγγελίαις μπορεῖ νὰ δημοσιεύουν καὶ μὴ συνδρομηταὶ ἀλλ' αὐτοὶ πληρώνουν τὰ διπλά. (Ἴδε Τιμολόγιο στὸ τέλος).

17.—Οἱ Μικρὲς Ἀγγελίαις, συνδρομητῶν καὶ μὴ, γιὰ νὰ δημοσιεύθουν, δὲν ἀρκεῖ νὰ συνοδεύονται μόνον ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο: πρέπει νὰ ἐγκριθοῦν καὶ ἀπὸ τὴ Διάπλασι. Ἀρχίμας, ἀκοσμες, ἄπρεπες, ὀβριστηκὲς Μικρὲς Ἀγγελίαις δὲν δημοσιεύονται ὄσο καὶ νὰ πληρωθοῦν.

18.—Ἡ ἰδιαιτέρη μεταξὺ συνδρομητῶν Ἀλληλογραφία πρέπει νὰ τοιμισθεῖ ὅτι γίνεται ἀπ' εὐθείας. Ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει καιμιὰ εὐθύνη. Τὴν ἀφίνει στοὺς ἴδιους πὸν ἀλληλογραφοῦν καὶ στοὺς γονεῖς τους. Ὅποιος θέλει δηλαδὴ μπορεῖ νὰ δημοσιεύσει οἱς Μικρὲς Ἀγγελίαις: «Ζητῶ Ἀλληλογραφία μὲ τὸν Τάδε καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ δηλώσει τὴ διεύθυνσή του γιὰ νὰ τοῦ γράψω». Κι' ἂν ὁ Τάδε γνωρίζει κι' ἐμπιστεύεται τὸ πρόσωπο πὸν τὸν κάνει τὴν πρόταση, κι' ἔχει τὴν ἀδεία τῶν γονέων του ν' ἀλληλογραφεῖ ἐλεύθερα, ἢ ἂν εἶναι ἐνήλικος καὶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ γράφει, μπορεῖ μὲ Μικρὴ Ἀγγελία ἐπίσης, μὲ τοῦ ἀπαντήσαι: «Γράψε μου στὴ διεύθυνση δέινω». Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀρχίζου τὴν ἀλληλογραφία τους καὶ τὴν ἔξακολουθοῦν ὄσο τοὺς ἀρέσει, χωρὶς ἡ Διάπλασις νὰ ἔχει κῆν γνώση.

19.—Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶναι τετραδία ἀπὸ 8 σελίδες, μὲ 30 τυπωμένες ἐρωτήσεις, πὸν ἀντιγράφει στὴν κάθε μιὰ ὑπάρχει κῶφος γιὰ νὰ γράφει κανεὶς τὴν ἀπάντησή. Κι' εἶναι προσοιμένα νὰ τ' ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τους οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ μαθαίνει ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὶς ἰδέαι, τὰ αἰσθηματα, τὶς προτιμήσεις, τὴν ψυχὴ.

20.—Τὰ τετραδία ἔχουν ὄλο τις ἴδιαι ἐρωτήσεις: «Πόσον χρόνον εἶστε; —εἰ χρώμα σᾶς ἀρέσει καλύτερα; —ποῖο συγγραφεὴ προτιμᾶτε;» κτλ. Ἀλλὰ κάθε τετραδίο γίνεται βέβαια διαφορετικὸ μὲ τὶς ἀπαντήσεις. Ἔτσι ὁ συλλέκτης «Μικρῶν Μυστικῶν» σχηματίζει σιγά-σιγά ἕνα ὠραῖο καὶ ποιικλῶτα Λεύκωμα.

21.—Κάθε τετραδίο ἔχει στὸ ἐξώφυλλο καὶ θέση γιὰ αὐξὸντα ἀριθμὸ. Ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν γράφει ἐκεῖνος πὸν τὸ στέλνει. Εἶναι γιὰ κείνον πὸν τὸ λαβαίνει. Αὐτὸς ἀριθμεῖ τὰ τετραδία πὸν τοῦ στέλνουν, γιὰ νὰ τὰ γράφει ὕστερα, μὲ τὸν ἀριθμὸ τους καὶ μὲ τὸνομα ἢ τὸ ψευδώνυμο τοῦ ἀποστολέως, στὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων τοῦ Λευκώματος τῶν Μικρῶν Μυστικῶν (π. χ. Ἀριθμὸς 1, Μικρὰ Μυστικὰ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου, — Ἀριθμ. 2, τῆς Χρυσαυγῆς, — Ἀριθμ. 3, τοῦ Πέτρου Παυλοπούλου καὶ καθεστῆς).

22.—Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως. (βλ. Τιμολόγιο στὸ τέλος).

23.—Ἡ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν μεταξὺ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται ἀπενευθείας. Καθὲνας δηλαδὴ, εἴτε συνδρομητὴς, εἴτε ἀπλὸς ἀναγνώστης, μπορεῖ νὰ δημοσιεύσει οἱς Μικρὲς Ἀγγελίαις (βλ. § 15), ὅτι

... Στ' ὄνειρό του τ' ἀγγελάκι, θὰ τοῦ φέροι δυὸ γλυκὰ φιλιὰ.

Γιὰ λίγες ἀκόμα στιγμὲς φτεροκοπᾶ χαρούμενη ἡ ἀσπρη πεταλούδα δίνοντας φιλιὰ στὰ παιδικὰ μαλλάκια. Ἐπειτα φτερουγίζει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ φέροι τὸ μήνυμα καὶ στ' ἄλλα ἀγγελάκια τ' οὐρανοῦ. Ἐνὴ ἡ μανούλα αὔριο τὸ πρωτὸν πὸν θὰ ξυπνήσει μ' ἕνα φιλιὸν τὸ καλὸ παιδί της, θὰ τοῦ πῆ, πὼς τ' ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ παιδί καὶ πὸν σ' αὐτὸ ἔφερε τ' ἀγγελάκι τὰ γλυκὰ φιλιὰ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΙΤΣΙΝΟΥ

Η ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΔΙ

Στὸ δέντρο ἀπάνω γίνονται σείνομαι κι' ἀνεμίζομαι, φυσάει καὶ καμπανίζομαι στὴν κλαρὰ τραμπαλίζομαι. Μὲ τὸ ραβδί ραβδίζομαι κάτω στὴ γῆ γκρεμίζομαι καὶ ὕστερα λιχνίζομαι καὶ μυριοβασιανίζομαι. Καὶ σὰν κοπῶ καὶ μαζετωθῶ καὶ στὰ κοφίνια σοδιασθῶ στὸ λίθο θὲ νὰ πατηθῶ θὰ λυθῶ καὶ θὰ τοακισθῶ καὶ θὲ νὰ μετριορρωθῶ. Κίτρινο αἷμα θὰ γίνω στὴ Βενετία θὲ νὰ στολῶ κι' ἐκεῖ θὰ μοσοποληθῶ.

(Ἀημοτικὸ τῆς Πελοποννήσου)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίως δρχ. 35000, Έξάμηνη δρχ. 20000, Τριμήνη 12000.
ΕΞΕΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Αίρας 2:10, Αμερικής και άλλων κρατών Δολάρια 15, Έξάμηνη ανάλογως, Τμή φύλλου 20 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άποστολάς: Προς το περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδός Άριστειδου 10, Αθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Αρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, άλλ' αι συνδρομαί αρχίζουν την 1ην οιουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δδός Άριστειδου 10
Α θ η ν α ι

ζητεί ανταλλαγή Μικρών Μυστικών μ' όποιονδήποτε. Κι' αυτός, αν θέλει, θα στείλει τετραδίο του απευθείας στη διεύθυνση που του δίνει ο προτιμώμενος—δχι μέσο του γραφείου της Διαπλάσεως.—και με τον ίδιο τρόπο θα λάβει απ' αυτόν άλλο. Ίσχύουν δηλαδή κι' εδώ όσα και για την Άλληλογραφία. (§ 18).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Διαγωνισμοί της «Διαπλάσεως».— Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων.— Διαγωνισμός Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων.— Τό Ξεσπάθωμα.— Τό Πένταθλον.— Άλλοι Διαγωνισμοί.

1.—Σε κάθε φυλλάδιο, ή «Διάπλάσις» δημοσιεύει μιά στήλη από 10—12 Πνευματικές Άσκήσεις διάφορες, που είναι όλες έργα συνδρομητών της ή αγοραστών. Οι Άσκήσεις αυτές δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμού που όνομάζεται «Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν» Πνευματικών Άσκήσεων» και γίνεται μιά ή δύο φορές τό χρόνο. Οι όροι του Διαγωνισμού αυτού είναι οι ακόλουθοι:

2.— Δορεάν μπορούν να λήθουν μέρος μόνο όσοι έχουν έγκριμένο ψευδώνυμο. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή τάδεφια τους και οι αγορασταί πληρώνουν δικαίωμα συμμετοχής (βλέπε Τιμολόγιο στο τέλος).

3.— Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλει από μιά συλλογή που να περιέχει δεκαπέντε ως είκοσι Άσκήσεις. Αν ή συλλογή περιέχει περισσότερες, λογαριάζονται μόνο οι είκοσι πρώτες της κατά σειρά, (αδιάφορο αν δεν είναι οι καλύτερες) κι' οι άλλες σβώνονται όλες.

4.—Οι Άσκήσεις μιάς συλλογής μπορεί να είναι όλων των ειδών, ή μερικόν, ή κι' ενός μόνο είδους: όπως θέλει ο συνθέτης. Έννοείται όμως ότι περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας έχει μιά ποικίλη Συλλογή, από μιάν άλλη που έχει όλο Γρίφους ή όλο Φωνηεντόλιπα. Όταν ή Συλλογή περιέχει Άσκήσεις διάφορων ειδών, πρέπει να είναι γραμμένες κατά τη σειρά που δημοσιεύονται συνήθως στο φύλλο, (Λεξιγρίφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Αναγραμματισμοί, Αίνιγματα, Δημάδη Αίνιγματα, Σχήματα εν γένει, Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα, Μεταμορφώσεις κτλ. και στο τέλος Ακροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Έλλιποσύμφωνα, Γρίφοι).

5.—Μιά Συλλογή παίρνει άνωτερη θέση στο Διαγωνισμό όχι μόνο όταν περιέχει καλές, επιτυχημένες Άσκήσεις πολλών και διάφορων ειδών, αλλά προπάντων όταν δίνει όσα περισσότερα νέα πρωτότυπα είδη (επιτυχημένα έννοείται). Οι συνθέτες Άσκήσεων πρέπει να ξέρουν και τούτο: Έιδη με εικόνες, που θ' άπαιτούσαν ζωγράφο, τοιχογράφο, ξέοδα και χρώρο, δεν είναι δεκτά μόνο με σχήματα που μπορούν να γίνονται στο τυπογραφείο, σαν αυτά που δημοσιεύονται συνήθως.

6.— Η Συλλογή πρέπει να είναι τακτικά και καθαρά γραμμένη σε μεγάλο σήματος τετράδιο, (που τό κάνει κανείς και μόνο του με δύο τρεις κόλλες κοινό άσπρο χαρτί). Στο έξω-

φυλλο του τετραδίου μπαίνει ή επιγραφή αυτή: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων για τόν τάδε Διαγωνισμό». Κι' άμέσως από κάτω από την επιγραφή: τ' όνομα του συνθέτη, τό ψευδώνυμό του αν έχει, ή ηλικία του, — απαραίτητη, — ή διαμονή του κι' ή χρονολογία. Κατόπι, στο έξωφυλλο, ο διαγωνιζόμενος πρέπει να δηλώνει αν έλαβε κι' άλλη φορά μέρος σε Διαγωνισμό Άσκήσεων και τί βραβείο ή έπαινο πήρε στον τελευταίο. Από μέσα κάθε Άσκησις πρέπει να έχει τόν αριθμό της, (1, 2, 3 κτλ.) την επιγραφή της (Λεξιγρίφος, Γρίφος, Αίνιγμα κτλ.) και δίπλα τη λύση της. (Τό καλύτερο μάλιστα είναι να τοκίξεται σε δύο ή σελίδα του τετραδίου, κι' από τό ένα μέρος να γράφονται οι Άσκήσεις, κι' από τό άλλο, αντίκρου, οι λύσεις τους).

7.— Στο τέλος της Συλλογής πρέπει να είναι γραμμένη αυτή ή Διαβεβαίωση: «Είμαι τό λόγο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που υπάρχουν σ' αυτό τό τετραδίο είναι πρωτότυπες, δικές μου, εκτός από τα Δημάδη Αίνιγματα. Κι' από κάτω ή επεγραφή του συνθέτη ιδιόχειρη, με τό ψευδώνυμό του πάλι και με την ηλικία του.

8.—Οι διαγωνιζόμενοι διακρίνονται σε δύο τάξεις κατά την ηλικία τους: Στη Μεγάλη οι από 15 χρονών κι' ά πάνω, και στη Μικρή οι από 14 χρονών και κάτω. Όσοι δεν έχουν δηλώσει στο τετραδίο τους ηλικία, πάνε στη μεγάλη τάξη, δ.ι. ηλικία κι' αν έχουν.

9.—Σε κάθε Τάξη, χωριστά, δίνονται από έξη βραβεία, — ένα Πρώτο, δύο Δεύτερα και τρία Τρίτα.— Έπαινος και Εύφημος Μνεία. Κι' οι βραβευμένοι έχουν τις τιμές και τις άμοιβές που αναφέρονται παρακάτω (στο Ε' Κεφάλαιο περί Βραβείων).

10.—Καλύτερη Συλλογή θεωρείται εκείνη που περιέχει τις περισσότερες δημοσιεύσιμες αλλά και τις περισσότερες εντάκτους άφαιτες, πρωτότυπες ή νέου είδους Άσκήσεις. Μιά Συλλογή με λιγώτερες τέτοιες, μπορεί να έλθει σε άνώτερη θέση από μιάν άλλη που έχει περισσότερες, άλλ' άπλως δημοσιεύσιμες Άσκήσεις.

11.—Κάθε φορά δημοσιεύεται στο φύλλο ή Προκήρυξη του Διαγωνισμού προς Σύνθεσιν Άσκήσεων κι' εκεί ορίζεται ως πότε είναι δεκτές Συλλογές. Μετά τη λήξη αυτής της προθεσμίας, κανένας δεν μπορεί να στείλει ούτε Συλλογές, ούτε από λίγες Άσκήσεις κάθε τόσο για δημοσίευση, αλλά να περιμένει ως να προκηρυχθεί νέος Διαγωνισμός, για να στείλει μιά Συλλογή σύμφωνα με τους όρους. Γιατί άλλες Άσκήσεις δεν δημοσιεύονται στο φύλλο, παρά μόνο οι έγκριμένους από τις Συλλογές που έχουν σταλεί κανονικά για τόν Διαγωνισμό.

12.—Συνήθως γίνονται δύο Διαγωνισμοί προς Σύνθεσιν Άσκήσεων τό χρόνο: ένας για την Α' Έξάμηνη κι' ένας για τη Β'. Αν όμως σ' ένα Διαγωνισμό σταλούν πολλές Συλλογές με πολλές δημοσιεύσιμες κι' άφαιτες Άσκήσεις, που ν' άρκοσν για δύο εξαμήνες, τότε δεν προκηρύσσεται νέος Διαγωνισμός για την επομένη, αλλά για την μεθεπομένη εξαμήνια.

13.—Όδηγίες για σύνθεση Πνευματικών Άσκήσεων δεν είναι δυνατόν να

δοθούν εδώ. Ο αρχάριος μαθαίνει τόν τρόπο σιγά σιγά με την πείρα, όσο λύνει ο ίδιος τις Άσκήσεις του φύλλου, και προπάντων όσο βλέπει τις λύσεις που δημοσιεύονται. Και πάλι, όταν έχει κανείς άπορία για κανένα είδος Άσκήσεως, μπορεί να ρωτά τη Διάπλάσι, που εύχαρίστως τού άπαντά, όταν έχει τόπο, στην Άλληλογραφία.

14.—Για τις λύσεις των Πνευματικών Άσκήσεων γίνεται άλλος Διαγωνισμός,—ο Διαγωνισμός των Λύσεων,— που επαναλαμβάνεται τρεις φορές τό χρόνο. Γίνονται δηλαδή τακτικά τρεις Διαγωνισμοί, ένας κάθε Τετραμήνια. Οι όροι του Διαγωνισμού των Λύσεων είναι οι ακόλουθοι:

15.—Δορεάν λαβαίνουν μέρος μόνο όσοι έχουν ψευδώνυμο. Οι άλλοι, συνδρομηταί ή αδελφια των, ή αγορασταί, συνοδεύουν τις λύσεις κάθε φυλλάδιου με δικαίωμα συμμετοχής. (Βλ. Τιμολόγιο στο τέλος).

16.—Οι λύσεις στέλνονται γραμμένες σε χαρτί ιδιαιτερο, που ονομάζεται χαρτί των Λύσεων και πωλείται στο Γραφείο της «Διαπλάσεως» (Βλ. Τιμολόγιο στο τέλος). Λύσεις σε άλλο χαρτί δεν είναι δεκτές.

17.—Τό Χαρτί των Λύσεων έχει χαρακία και οδηγίες για να ξέρει ο διαγωνιζόμενος πού και πώς πρέπει να γράψει τ' όνομά του, τό ψευδώνυμό του, την ηλικία του, τόν αριθμό της Άσκήσεως, τη λύση της κτλ. Κάθε φύλλο τέτοιου χαρτιού πρέπει να έχει τις λύσεις ενός μόνο φυλλαδίου. (Αν έχει περισσότερων, μόνο του ενός λογαριάζονται). Επίσης κι' οι προσθήκες ή διορθώσεις σε λύσεις που έχουν ήδη σταλεί, πρέπει να γίνονται σε χωριστά φύλλα χαρτιού των Λύσεων τόσα, όσα είναι και τό φυλλάδια στα όποια αναφέρονται. Άλλοίωπα δεν είναι δεκτές.

18.—Στις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω σημειώνεται ως πότε μπορούν να σταλούν οι λύσεις τους. Άλλά κι' ύστερ' από την όρισμένη αυτή προθεσμία, οι λύσεις ενός φυλλαδίου είναι δεκτές για τό Διαγωνισμό, φτάνει μόνο να μην έχουν δημοσιευθεί. Επίσης δύο ή περισσότερων φυλλαδίων οι λύσεις μπορούν να σταλούν συγχρόνως, φτάνει να μην έχει περάσει ή προθεσμία, ή να μην έχουν δημοσιευθεί οι λύσεις του άρχαιότερου.

19.—Τό χαρτί των Λύσεων, ένα ή πολλά μαζί, μπορούν να στέλνονται ταχυδρομικώς, μέσα σ' άνοιχτό φάκελλο ή με ταχυτά, σαν έντυπα.

20.—Οι διαγωνιζόμενοι διακρίνονται σε δύο Τάξεις κατά την ηλικία τους όπως και στον Διαγωνισμό των Άσκήσεων (βλ. πιο πάνω § 8). Και δίνονται έξη έπισης βραβεία σε κάθε Τάξη, κατά τόν ακόλουθο τρόπο: Για τό Α' Βραβείο ύποψήφιοι είναι όσοι έχουν τό 1/10 του όλου αριθμού των λύσεων της Τετραμηνίας για τη Μεγάλη Τάξη και τό 1/10 για τη Μικρή. Για τό Β' Βραβείο, ύποψήφιοι είναι όσοι έχουν τό 1/10 του όλου, για τη Μεγάλη Τάξη και τό 1/10 για τη Μικρή. Για τό τρίτο Γ' Βραβείο, ύποψήφιοι είναι όσοι έχουν τό 1/10 για τη Μεγάλη Τάξη και τό 1/10 για τη Μικρή. Άπ' όλους αυτούς τούς ύποψήφιους, σε κάθε Τάξη κι' από κάθε κατηγορία χωριστά, εκείνος που έχει τό μεγαλύτερο αριθμό παίρνει τό Α'

Βραβείο, δύο παίρνουν τό Β' και τρεις παίρνουν τό Γ'. Οι άλλοι έχουνται Ίσοτιμοι.

21.—Οι Ίσοτιμοί δεν έχουν τό ίδια δικαιώματα με τούς βραβευμένους, ως προς τις τιμές και τις άμοιβές του Βραβείου έχουν όμως και αυτοί τό δικαιώματα τους, που όρίζονται παρακάτω, στο Ε' Κεφάλαιο περί Βραβείων.

22.—Από τούς άλλους λύτες, σε κάθε Τάξη, Έπαινο παίρνουν όσοι έχουν όρθες λύσεις τουλάχιστο τό 1/3 απ' όσες είχε εκείνος που πήρε τό τελευταίο Γ' Βραβείο. Όλοι οι λοιποί παίρνουν Εύφημο Μνεία.

23.—Ός όρθες λύσεις μετριούνται μόνο εκείνες που συμφωνούν τέλεια με τις δημοσιευμένες στο φύλλο. Έπειδή όμως στη λύση μιάς Άσκήσεως μπορεί να ταιριάζει κι' άλλη λέξη από τη δημοσιευμένη (π. χ. σε μιά Άκροστιχίδα, μιά λεητούμενη λέξη που πρέπει να είναι νησάκι του Αιγαίου και ν' αρχίζει από Σ, μπορεί να είναι και Σινός και Σιαθός και Σέρφος), ο λύτης μπορεί να σημειώνει και τις τρεις και γενικά, σε κάθε Άσκησι, μπορεί να γράφει όλες τις λύσεις που βρίσκει.

24.—Εύσημα (βλ. Κεφ. Ε' περί Εύσημων) ο διαγωνιζόμενος παίρνει από ένα για κάθε δέκα όρθες λύσεις ή κλάσμα τών δέκα παίρνει άκόμα από ένα Εύσημο για κάθε δύο φυλλάδια (ή κλάσμα) τών όποιών έλυσε Άσκήσεις. Τά δεύτερα αυτά όνομάζονται Εύσημα Έπιμονής. Π. χ. ένας που έστειλε 102 λύσεις 17 ή 18 φυλλαδίων (όλης δηλ. της Τετραμηνίας) θα πάρει 11 Εύσημα και 9 Έπιμονής, τό όλον 20. Ένας που έστειλε πάλι 102 λύσεις, αλλά 11 ή 12 μόνο φυλλαδίων, θα πάρει 11 Εύσημα και 6 Έπιμονής, τό όλον 17.

25.—Διαγωνισμός Ξεσπάθωματος. Έπεκράτησε στον κύκλο της «Διαπλάσεως» να όνομάζεται Ξεσπάθωμα ή έγγραφή ενός νέου συνδρομητού από άλλον συνδρομητή που φροντίζει με άγάπη για τη διάδοση του περιοδικού. Και για να ύποβάλει και ν' άταμείβει τόν ευγενικό αυτό ζήλο των φίλων της, που γίνεται πρόξενος ενός καλού στον παιδικό κόσμο και γενικά στην κοινωνία, ή Διάπλάσις ίδρύσει τόν Διαγωνισμό Ξεσπάθωματος. Οι όροι είναι οι ακόλουθοι:

26.—Ο Διαγωνισμός του Ξεσπάθωματος είναι έτήσιος. Αρχίζει την 1η Δεκεμβρίου, τελειώνει την 15η Νοεμβρίου και περιλαμβάνει όλους εκείνους που σ' αυτό τό διάστημα κάνουν νέους συνδρομητάς στη «Διάπλάσι», έτησίους, εξαμήνους ή τριμήνους.

27.—Οι διαγωνιζόμενοι μπορεί να είναι είτε συνδρομηταί που ενεργούν

μόνοι τους, είτε Όμάδες Συνδρομητών, δηλαδή «Μικροί Σύλλογοι» που ιδρύονται από Διαπλάσιονικα με κύριο σκοπό τη διάδοση του περιοδικού.

28.—Οι «Μικροί Σύλλογοι» είναι ανεξάρτητοι, αυθύπαρκτοι. Κάθε συνδρομητής μπορεί να ιδρύσει ένα Σύλλογο, από συνδρομητάς που μένουν στην ίδια πόλη ή κι' άλλοι, με δικό του τίτλο, με δικό του καταστατικό, με δικό του τρόπο ενεργείας. Οι άνακοινώσεις αυτών των Συλλόγων δημοσιεύονται στις Μικρές Άγγελίες, χωρίς εύθύνη της Διαπλάσεως.

29.—Κάθε παραγγελία για έγγραφή νέου συνδρομητή πρέπει να συνοδεύεται από τό ανάλογο αντίτιμο και συγχρόνως από τη δήλωση του συνδρομητή που τόν έγγράφει, ότι είναι ξεσπάθωμα του για τόν Διαγωνισμό. Επίσης όταν ξεσπάθωνει κανείς εκ μέρους Μικρού Συλλόγου, πρέπει κάθε φορά που στέλνει παραγγελία για έγγραφή νέου συνδρομητού, να δηλώνει ότι είναι ξεσπάθωμα του δέινα Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετά την έγγραφή δεν είναι δεκτές. Ούτε μεταβίβαση ξεσπάθωματος γίνεται. Άμα δηλαδή ένας νέος συνδρομητής γραφτηκε καί ως ξεσπάθωμα του δέινα συνδρομητού ή του τάδε Συλλόγου, δεν μπορεί να περάσει κατόπι στο ξεσπάθωμα άλλου, είτε Συλλόγου είτε συνδρομητή.

30.—Κι' ή έγγραφή άπόρου λογαριάζεται στο ξεσπάθωμα εκείνου που τού πληρώνει τη συνδρομή, άρκει να τό δηλώσει με την παραγγελία. Επίσης περνά στο ξεσπάθωμα του συνδρομητή που στέλνει τό αντίτιμο και ή άνανέωση της συνδρομής ενός εξαμήνου ή τριμήνου συνδρομητή, είτε αυτός ο ίδιος τόν έγραψε στην αρχή, είτε άλλος. Η άπενθείας όμως άνανέωση δεν περνά στο ξεσπάθωμα κανενός.

31.—Έγγραφές συνδρομητών για τόν Διαγωνισμό του Ξεσπάθωματος γίνονται σ' όλο τό διάστημα του χρόνου. Κάθε φορά που βρίσκει κανείς ένα νέο συνδρομητή, μπορεί να στέλνει άμέσως τ' όνομά, του τη διεύθυνσή του και τό αντίτιμο της συνδρομής του, για να γράφεται χωρίς άναβολή. Δεν είναι δηλαδή άναγκη να περιμένει μήπως βρή κι' άλλους για να τούς στείλει δ.λους μαζί.

32.—Ο διαγωνιζόμενος στο Ξεσπάθωμα συνδρομητής πρέπει να έχει πληρώσει τη δική του συνδρομή για τόν ίδιο χρόνο. Δεν είναι όμως άναγκη να έχει και ψευδώνυμο.

33.—Οι συνδρομές του Ξεσπάθωματος λογαριάζονται εις φύλλα. Καθένας δηλαδή που έκαμε συνδρομητάς,

θεωρείται ότι έξόδεψε τόσα φύλλα, όσα θα σταλούν στους συνδρομητάς τους ως τό τέλος της συνδρομής τους. Π. χ. ένας που έκανε έναν έτήσιο συνδρομητή, είναι σά να έξόδεψε 52 φύλλα έναν εξαμήνου, 26 φύλλα δύο ετήσιους, 101 φύλλα, και καθεύς. Μ' αυτή τη βάση μοιράζονται τό βραβεία του Διαγωνισμού κατά τόν ακόλουθο τρόπο.

34.—Έκείνοι δηλαδή που έχουν ξοδέψει τό περισσότερα φύλλα στο διάστημα ενός χρόνου (πάντα όμως όχι λιγώτερα από 520), παίρνουν Βραβείο Πρώτης Τάξεως. Εκείνος πάλι που έχει ξοδέψει τό περισσότερα φύλλα απ' όλους, ο πρώτος, άνακηρύσσεται Κορυφαίος κι' αν διαγωνίζονται και Σύλλογοι ένας απ' αυτούς, ο πρώτος πάλι στο ξεσπάθωμα, άνακηρύσσεται χωριστά Κορυφαίος τών Όμάδων.

35.—Εκείνοι που έχουν ξοδέψει ως τό μισό του αριθμού των φύλλων που ξόδεψε ο τελευταίος του Βραβείου Πρώτης, παίρνουν Βραβείο Δεύτερας Τάξεως.

36.—Όλοι οι βραβευμένοι, είτε με Πρώτης είτε με Δεύτερας Τάξεως Βραβείο, έχουν τό δικαίωμα να στείλουν τη φωτογραφία τους για να δημοσιευθεί. Και για δωρο παίρνουν βιβλία και έπιλογη τους, άλλ' απ' αυτά μόνο που εκδίδει ή «Διάπλάσις», ανάλογα με τόν αριθμό των φύλλων που έχει ξοδέψει καθένας. (Άκολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, δδός Άριστειδου 10
την 10ην Δεκεμβρίου 1947

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμότατα όλα τα παιδιά — και δεν είναι λίγα — που σπεύσανε πρώτοι και καλύτεροι ν' άνανέωσαν τη συνδρομή τους. Καταλαβαίνω φαίνεται πόσο μου είναι ευπηρετικό αυτό, και πόσο με βοηθεί στο δύσκολο έργο της εκδόσεώς μου, ή οποία με τις καθημερινές άνατιμήσεις κατανατά κυριολεκτικά άθλος. Επίσης εύχαριστώ και όσους με περιμένοντας την προκήρυξη του σχετικού Διαγωνισμού άρχισαν τό ξεσπάθωμα. Οι οίανοι είναι πολύ καλοί για την ώρα. Μπαίνοντας μ' αυτούς στον καινούργιο μου χρόνο έλπίζω να τόν περάσω καλά και να μη θυμηθώ την παροιμία εκείνη που λέει κάθε πέρας και καλύτερα!

Μιά πολύ παλιά μου φίλη — όπως αυτοχαρακτηρίζεται ή ίδια στο γράμμα της — ή κ. Εύφρασια Βαββισιάτου, σ' ένα ώραίο της γράμμα που μου στέλνει

από το Ξυλόκαστο, μου γράφει ανάμεσα σε άλλα και τα εξής: «Τα παιδιά μου είναι συνδρομητάι σας, όπως ήμουν κι' εγώ επί σειράν ετών και διαβάζουν με πολύ ένθουσιασμό το αγαπητό σας φύλλο. Μά κι' εγώ ακόμη δεν παύω να το διαβάζω και σας συγχαίρω για την πάντοτε θαυμασία ύλη σας... Τελειώνοντας σας συγχαίρω και πάλι για την πρόοδο της Διαπλάσεως μας που έχωραμ με τη θαυμασία της ύλη είναι καλύτερη από κάθε της άλλη περίοδο». Και καταλήγει η καλή μου: «Εύχομαι παρ' όλες τις δυσκολίες των χρόνων που περνούμε, η Διαπλάσι μας να προοδεύσει και να οδηγήσει τα Έλληνόπουλα όπως πάντα στο σεβαστό δρόμο».

Μην άνησχεις, Ίρις, και τ' απολέματα των διαγωνισμών θ' αρχίσουν να δημοσιεύονται από το πρώτο κιόλας φυλλάδιον του νέου χρόνου μου. «Ως το καλοκαίρι, όποτε θα προκηρυχθούν οι καινοίθιοι έκτακτοι, πρέπει να δημοσιευθούν όχι μόνο όλων των κυλοκαρινών αλλά και ένα-δυό Άρσεων, και του Ξεσπαθώματος και των Εδσημων, ίσως - ίσως και της Συνθέσεως Άσκήσεων και της Καλλιγραφίας. Άκόμα και των δυό διαγωνισμών - μα όχι, ως μη σάς πιά άκόμα τίποτα... Και σπό μεταξύ θα προκηρυχθεί το «Πένταθλο», ή «Κυριακή»...

Η Γελασίνα μου γράφει στο γράμμα της «το καιρό της Κατοχής...» ενώ έπρεπε να μου γράφει «τόν καιρό της Κατοχής». Έπειδή πολλοί κάνουν το λάθος αυτό, όχι μόνο από παιδιά αλλά κι' από τους μεγάλους, και καμιά φορά το συναντά κανείς και σε κείμενα δοκιμών συγγραφέων, και αναρωτιέται μήν είναι τυπογραφικό λάθος, γι' αυτό αναγκάζομαι να σας παραθέσω εδώ το σχετικό κανόνα της γραμματικής, για να τον έχετε υπ' όψει σας όταν γράφετε και να μην κάνετε παρόμοια λάθη. Ο κανόνας λοιπόν αυτός λέει τα εξής: Φυλάγεται το τελικό ν του άρθρου (τόν, τήν, τού) αριθμητικού έναν, της τριτοπρόσωπης προσωπικής άνωνημίας τήν, των άκλιτων δέν, μήν και σάν, όταν ή άκόλουθη λέξη αρχίζει από φωνήεν ή σύμφωνο συγμιαίο (κ, π, τ, μπ, ντ, γκ, τσ, τζ, ζ, ψ): π. χ. τόν άντρα, τήν ντροπή, σάν ξενιτιά, τόν Μπότσαρη, είδα έναν ξένο, τήν πρόφτασα, μήν περάσεις, σάν πολύ, κ.τ.λ.

Χάνεται το τελικό ν όταν ή άκόλουθη λέξη αρχίζει από σύμφωνο έξακλουθητικό (γ, β, δ, χ, φ, θ, λ, μ, ν, ρ, σ ζ): π. χ. τό φόβο, τή βρώση, τή μητέρα, τή σταμάτση, τή ζωγραφίζει, μη δέ βλέπεις: κ.τ.λ.

Αυτό λέει ο κανόνας σε γενικές γραμμές για το τελικό ν. Προχωρεί όμως και σε λεπτομέρειες από τις όποιες καλά είναι να έχετε υπ' όψει σας και τις άκόλουθες: Το τελικό ν φυλάγεται πάντοτε: στο άρθρο των: των φίλων μου: στην τριτοπρόσωπη άνωνημια τόν: τόν βλέπω: στους συνδέσμους άν, όταν, πριν: άν θέλετε, όταν διαβάζεις, πριν φύγεις: στα έπιρρήματα σχεδόν, λοιπόν προπάντων.

Το τελικό ν χάνεται συνήθως στη γενική πληθυντική χρόνων, μηνών, όταν είναι λόγος για ηλικία: Πόσω χρονώ(ν), δυό μηνώ(ν) παιδι, δέκα πέντε χρονώ(ν), εκατό χρονώ(ν) σπίτι.

Έξαιρετικά μπορεί να φυλάγεται το τελικό ν του άρσενικού άρθρου τόν σε κύρια όνόματα άγνωστα που άλλως θα μωροβόσε να τά πάρει κανείς για ούδέτερα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 296ου Διαγωνιστικού Άρσεων. Αί Άρσεις του φυλλάδιου τούτου δεκταί εφ' όσον δέν δά έχουν δημοσιευθεί].

298. Δεξιόγραφος

Η πόλη μ' έναν βασιλιά, Της Σπάρτης, δοξασιμένο, ένωθη Κι' από τα χρόνια τα παλιά Των Μήδων βασιλιάς εφανερώθη.

299. Στοιχειόγραφος

Άπ' το σόμα σου το βγάξεις Ένα γράμμα του πετάς Κι' έλληκτικος εθός κοιτάξεις Πάνω του να περπατάς!

300. Στοιχειοτονόγραφος

Βγάξω, λότη, από το πρώτο ένα ρό Κατεβάξω και τόν τόνο του και νά! Άπ' τ' άνδρικό παλληκάρι, το γερό, Η άσ'ή να ξεποβάλλει που άρχινά.

301. Αναγραμματισμός

Τόν παπιά δέν τόν κάνει Άν κι' αυτός τό φοράει Τών γραμμάτων του χάνει Τη σειρά και κυλάει Στήν έδρώπη ποταμός - Σης έξήγησα το πάς.

302. Έξάπλευρον

- *** = Άρχαίος Θεός
- **** = Όμηρικός ήρωας
- ***** = Νήσος του Αιγαίου
- ***** = Βαλκαν. πρωτεύουσα
- **** = Κράτος άσιατικόν
- *** = Έπίσημα.

Και καθέτως τα ίδια.

303. Κρυπτογραφικόν

- 1234567 = Μυθολογικόν πρόσωπον
- 21513167 = Όνομα άνδρικόν
- 3454767 = Πόλις της Κύπρου
- 431772167 = Προφήτης
- 52772312 = Πόλις της Γαλλίας
- 651312 = Πλεονέκτ. του άνθρώπου
- 7232517 = Ένδοξος νήσος.

304. Διπλόν περσώτων γράμμα μετ' διπλής άκροστιχίδος

Αί κάτωθι ζητούμενα λέξεις, των

όποιων τα μόν αρχικά αποτελούν ένδοξον πόλιν, τα δε τρία γράμματα τόπον φυτεμένον με ώρισμένα δέντρα, έχουν από δύο γράμματα κοινά - τα περσώτα - εκ των οποίων το έν άπαντά πρῶτον εϊς τήν πρώτην, δεύτερον εϊς τήν δευτέραν, τρίτον εϊς τήν τρίτην κ.ο.κ., το δε άλλο πρῶτον εϊς τήν τελευταίαν (έκτην), δεύτερον εϊς τήν πέμπτην, τρίτον εϊς τήν τετάρτην κ.ο.κ.

1. Άποχή εκ της εργασίας, 2. Μούσα, 3. Άρχαίος Θεός, 4. Μυθολογικόν, 5. Όργανον παιδιός, 6. Γίνεται πρό του κυνηγίου.

305. Τετραπλή Άκροστιχίς

Τ' αρχικά γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν πόλιν των Άντιλλών, τα δεύερα πρόσωπον της Γραφής, τα τρία άσθένειαν και τα τέταρα είδος ξύλου:

1. Άρχαίος φιλόσοφος, 2. Νεώλλην ποιητής, 3. Άπέραντος, άνέτερονος, 4. Φυτόν, 5. Άρτυμα.

306. Γρίφος

π ι π ι π ι κ κ π ι π ι π ι
 ού π ι κ κ αν κ π ι
 π ι π ι π ι κ κ π ι π ι π ι

[Άσκήσεις του ANANIA]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλ. 23-24

- 152. Φασόλια (φά, σόλ, ία).- 153. Άθάμας-άδάμας.- 154. Πόλις.-Άλιος.- 155. Η άγκυρα του πλοίου.- 156.

Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ 157. ΑΝΤΙΑΟΠΗ
 Α Ε Υ Ρ Ι (Ναίτα, τάλαντον,
 Μ Ε Γ Α Ρ Ι Σ Τόπη, Αθήνα, Οί-
 Μ Ε Α Κ Υ νόη, Πήλιον, Ήλι-
 Σ Υ Ρ Κ Ο Υ Φ αία).- 158-162. Διά
 Ι Ι Υ Ο του Α: Καζαμπλάν-
 Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ κα, Άβραάμ, Σα-
 λαμάνδρα, Καναδάς.

Θάλασσα.- 163. ΑΡΚΑΔΙΑ - ΜΙΑΛ-
 ΝΟΝ (ΠέροΑΜα, αιθΡΙΑ, κούΚλα, Ά-
 βραΑμ, έχιΔΝο, αυΐΟν, ΚαΑΝη).-
 164. Σιλαματιά-σιλαματιά γεμίζει
 ή στάμνα ή πλατεία.- 165. Μήδεις ά-
 γεμέμετρος εϊσ'τω (μη) δεις, άγε, ο με
 τρι, τό, σύ, σύ, τό).

Το καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δώρο για τ' αδελφια σας, τους φίλους σας, τόν εαυτό σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Με τις εκατοντάδες των εικονογραφημένων σελίδων του. Με τα έκλεκτά μυθιστορήματα και διηγήματά του. Με τις περίφημες Άθηναϊκές Έπιτολές του. Με την άλλη πλούσια λογοτεχνική και μορφωτική ύλη του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΑΕΤΟΙ
 ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
 ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Για να διαλέξετε το Δώρο της Πρωτοχρονιάς ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"



ΠΟ τους 78 τόμους της «Διαπλάσεως» που βγήκαν από το 1879 ως σήμερα οι 24 πρώτοι, οι μικροί έκσιντοι εξαήμεροι της Α' Περιόδου είναι δλοι έξηνητημένοι. Από τους τόμους της Β' Περιόδου, τους μεγάλους έτησίους - 1894 - 1947 πενήντα όχτω τόμους έν δλω - έχουν εξανητηθεί 23. Μπορείτε να προηηθευθήτε τους ύπολοίπους, που τα περιεχόμενά τους δημοσιεύονται στον πίνακα αυτόν, από τα γραφεία μας όδδς Άριστειδου 10.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η προηγήμισσα Ροζάλβα, Τα παθήματα του Γιαννάκη Σαππάς και ο Μικρός Κομης, στον τόμον του 1894 (έξηνητημένος).- Έν Οίκογενεία και Μαύρη και Άσπρος στον τόμον του 1895.- Καίσαρ Κακαμπιλ (του Βέρν) και Ο όρραφός της Ν. Όρλεάνης στον τόμο του 1896 (έξηνητημένος).- Ο Άκόλουθος του Μεγάλου Ναπολέοντος, ή Άσπρούλα και ή Οίκογενεία Μαντζουράρα στον τόμον του 1897.- Η Σωτή των Πάγων (του Βέρν), οι Μικροί Ροβινσώνας του Βράχου και τα Ταξίδια του Γιούλιερ στον τόμον του 1898.- Οι Χρυσόθραϊς της Αφρικής και Αί περιπέτειαι του Ρογήρου, στον τόμον του 1899.- Έργονος Αύτοκράτορας, ή Χρυσόφάρος Φλώ και ο Πετρομαζής, στον τόμον του 1900 (έξηνητημένος).- Ο Θύνμασιος Όρνεόκος (του Τουλίου Βέρν), αί Άνεψια του Κυρίου Βάσκι στον τόμον του 1901 (έξηνητημένος).- Το Μέγα Λάσος (του Βέρν), ή Βοσκοπούλα, ή Άσματος Υίος κτλ. στον τόμον του 1902 (έξηνητημένος).- Αιμίλια Χάβ, τα Παραμύθια του Καβιδουλίνο (του Βέρν). Ο γάρος του κόκορα κτλ. στον τόμον του 1903 (έξηνητημένος).- Οι Άρισταί ταξιδεύουν (του Βέρν), Η Έξάδελφον μου Ημερολόγιον Όρραφής κτλ. στον τόμον του 1904 (έξηνητημένος).- Η πόλις του Χρυσού, το Σχολείον των Βώων, το Τροχόποις στον τόμον του 1905 (έξηνητημένος).- Ο Ναυτόποις του Συκοφός, το Φεγγαρόπαιδο, Γι' αγάπη του άδελφού, κτλ. στον τόμον του 1906 (έξηνητημένος).- Τα δίδυμα του Τελεσβαλ (συνέχεια της Βορσάσθλας), ή Φαντασμένη, ή μαθητής του λοχία Φλογέρα στον τόμον του 1907 (έξηνητημένος).- Διά να γίνει άνθρωπος, Μυστηριώδες έγκλημα (του Βέρν), κτλ. στον τόμον του 1908 (έξηνητημένος).- Κοσμοκράτωρ (του Βέρν), Οι έξάδελφοι Κορπανώφ και ή Μικρή Μαύρη Βασιλοπούλα στον τόμον του 1909 (έξηνητημένος).- Τιμόκος και Ζανέτα (συνέχεια του Λουδοβίνου Κορμά) στον τόμον του 1910.- Λουδοβίνος Κορμά, Αί πέποις του Κοά-Κοά, Οι περιπέτειες του Νικόλα Καρκαά, Περούς δ Νικητής της Γοργόνας στον τόμον του 1911.- Πέτρος Ριουσαί, Οι Άδλοι του Ήρακλέους, Ο Δόν Κιχότης κτλ. στον τόμον του 1912 (έξηνητημένος).- Ο Μικρός Τζόκευ, Η Κρηνιά, στον τόμον 1913 (έξηνητημένος).- Ο Λουλού εις το Μαρόνον, Έρβελιν κατά Πλόκ στον τόμον του 1914 (έξηνητημένος).- Ο Μικρός Μετασέτης, Η Κασσετίνα κτλ. στον τόμον του 1915 (έξηνητημένος).- Ο Μικρός Έρβελιν δαλλινύ, Η Κασσετίνα μέρος (δευτερον), Η Άρπαγή της Ναδίας στον τόμον του 1916 (έξηνητημένος).- Η Μυστηριώδης Νήσος (του Βέρν), Η Βεντέτα, Έξω άπ' τήν φωλιά στον τόμον του 1917 (έξηνητημένος).- Η Μυστηριώδης Νήσος (συνέχεια), Στα Βαυνά στον τόμον του 1918 (έξηνητημένος).- Χωρίς Οίκογενεία (του Μαλό), Η Μυστηριώδης Νήσος (τέλος), Η Συμβουρία του Άρλενί-

νου, στον τόμον του 1919 (έξηνητημένος).- Χωρίς Οίκογενεία (τέλος), Δεύτερη Πατριδα του Βέρν στον τόμον του 1920 (έξηνητημένος).- Δεύτερη Πατριδα του Βέρν, μέρος δευτερον, Ο Μικρός Έθελοντής στον τόμον του 1921.- Το παιδί της Μαύρης Μάσκας, ή Διονυσία στον τόμον του 1922.- Η Μικρή Βασιλίσα, Ο Βράχος των Γλάρων, Γυρεύοντας τήν Τόχη, στον τόμον του 1923 - Βαπτιστικοί του Ναπολέοντος (συνέχεια του Μικρού Έθελοντή), Η Άνθούλα, Οι ψευτιές του Μυγκάουζεν στον τόμον του 1924.- Η κόρη του Γεροθαμά, Το Δελφινάκι (συνέχεια των Βαπτιστικών) στον τόμον του 1925.- Το Σιδερένιο χέρι, δ Τζάν (του Νταντέ) στον τόμον 1926.- Ο Μοκούδ δ Τζάν (μέρος δευτερον), Το Θαυμαστό Ταξίδι (της Λάγ-κελεφ), δ Μπέρμπης άρχιήσαρχος, στον τόμον του 1927.- Στη Σκιά του Πύργου, Αστειάς Διακοπαί (του Βέρν), Το Θαυμαστό Ταξίδι (μέρος δευτερον) στον τόμο του 1928.- Ένα παιδί με τρεις οίκογενείες (του Γε. Σακοπαθλου), Ως πον να βεθί τή μητέρα της. Πράσινοι και Βέντοι, Ο Πιστιρίκος (του Νταντέ) στον τόμο του 1929.- Η Καλύβα του Μπαρμπα Τόμα (της Μπέρσερ Στόου), Τρεις Μικροί Άεροπόροι, Μέσα στην Άβυσσο, Τα Άρκουδάκια Πεδοκοποι, στον τόμο του 1930.- Δαυίδ Κοσπερφηλδ (Του Δικηνός), Το Παλιό Καράβι, τί Λουλουδάκι του Τέμισλου, ή Μικρή άγγιστη, Περιπέτειες ένός Γάτου, Άγρία και Κορίτσια, στον τόμο του 1931.- Βασιλόπουλο και Ζητιανόπουλο (του Μάρκ Τουαίβ) Έδιθ κτλ Φερλάν, ή Γαλάζια Μπαμά, Θρησιοτροφέο Χάρν Κρούλεν, στον τόμο του 1932.- Η Περιουσία της Μπέττυ, δ Μάγος των Φιδιών, δ Μονοάκας, δ Είρηνηκός, δ Λιχουδάκης στον τόμο του 1933.- Ο Άσπρος Άέκος, δ Κληρονόμος του Ροβινσών (του Βέρν), το Σπυλιότης στον τόμο του 1934.- Η Κληρονομία του Φακίης, δ Αετός και τ' Άστρο, Από τ' άλλο μέρος του μανδροστοιχου, Τα σκυλιά της Δανάης, ή Κιβωτός του Νώε στον τόμο του 1935.- Οι έξωφρενικές περιπέτειες του Άντιφάρ (του Βέρν), δ Μπαρμπα Μακροπόδης, Η μικρή Ροσίδα της Άγίας Έλένης κτλ. στον τόμο 1936.- Οι Τρεις μικροί Σωματοφύλακες, Προς τ' Άστρο, οι Όρεινίτες του Ταϊκούν κτλ. στον τόμο του 1937.- Τόμ Σάγκε (του Μάρκ Τουαίβ), Το μυστήριο της Σανθής Κουκίας, Όταν άναστήθηκε το μαμμυθ, στον τόμο του 1938.- Οι Θαλασοόλυκοι (του Κίπλιγκ), Η Γυφτοπούλα, Ο Καλός Γιαννάκης κτλ. στον τόμο του 1939.- Η μικρή Προηγήμισσα, Γιάννης Καστέρας, Αιλή Παυλός και Σία στον τόμο 1930.- Δαυίδ Κρωφορδ, Οι Κηδεμόνες της Νιουνταύς, Τα κατορθώματα του Κουτουμάκ κτλ. στον τόμο του 1941.- Ο Όρραφός της Νέας Όρλεάνης, Ένα Κοριτσάκι με Χρυσή Καρδιά, Έπίτ με ένα Χτύπημα, Μομούς δ Γάτος της Κοιτέσσας, τ' όνειρο του Κυρ-Ήλία, Τίμος δ τσεμπίλης και τζαναπέτης δ Κεφάλος εις τόν τόμον 1942.- Άντενίετα (του Βέρν), Άγιων Μαγύρων Αίμα, Έπίτ παιδία καθένα με το Έλάττωμα του εις τόν τόμον του 1943.- Τα μυθιστορήματα του 1943 συνεχίσθησαν εις τα φύλλα του τόμου 1944 ό όποιός δέν έκτελειώσε λόγω της καταστροφής των Γραφείων μας.

Γ'. Περιόδου μετά τήν καταστροφήν

Το Μαύρο Βέλος, Προς δ Νικίον, Ένα έξυπνο Παιδί εις τόν τόμον του 1945.- Το Μαύρο Βέλος (τέλος), Προς δ Νικίον (τέλος), Το Σκυλλί που Έμαθε γράμματα εις τόν τόμον του 1946.- Ο Άγνωστος Έχθρός, Το Μαγικό Φυλαχτό, Το Γουρνάκι κι' οι φίλοι του, Το Σημαδιακό Πατάκι, Ο Κύριος Χρυσούλης και διάφορα άλλα νηπιακά εις τόν χρονια- στον τόμον του 1947.

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τῆς Πόλης θ' ἀργοῦσαν πολὺ νὰ βγοῦν γιατί τὰ εἶχε σκάψει βαθιὰ καὶ πατίκωνε τὸ χῶμα πολὺ. Ἡ Μαρία πετάχτηκε μόλις τ' ἀκουσε αὐτό :

— Εἶδες πού σου τὸ ἔλεγα πὼς δὲν ἔπρεπε ἔτσι νὰ τὰ σπέρνεις ;

Ἄλλὰ ἀμέσως τὸ πρόσωπό της σοβαρεύτηκε, γύρισε στὴ γιαιγιά της καὶ εἶπε :

— Πὼς θὰ 'θελα κι' ἐγώ, γιαιγιά, νὰ ἔχω τὴ χαρὰ τῆς Πόπης, ὅστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, καὶ μετὸσα δάκρυα !

Ἡ γιαιγιά χαμογέλασε, τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Μὰ κι' ἐσύ λυπόσουν πού ὁ κήπος τῆς Πόπης ἦταν κατάξερος. Τώρα δὲ χαίρεσαι κι' ἐσύ ;

— Ἄ, ναί, γιαιγιά, χαίρομαι, χαίρομαι πολὺ.

Ἦσαν τὸ Σάββατο πού θ' ἀνέβαιναν ἡ μαμά μετὸ μπαμπὰ στὸ κτήμα, τὰ ξεμυτίσματα πλήθυναν. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού πρωτοφάνηκαν, θέλησαν νὰ τὸ τηλεφωνήσουν στὸν μπαμπὰ τους, στὸ γραφεῖο του. Ὅστερα ὅμως σκέφτηκαν πὼς θὰ 'ταν καλύτερα νὰ τοὺς ἔκαναν ἐκπλήξη. Θὰ τοὺς πῆγαινε ἡ Μαρία γιὰ νὰ τοὺς

δείξει τίκα ἐκείνα τὰ καινούργια πράγματα εἶχαν φανεῖ στὸ δικό της, ἐνῶ ἡ Πόπη θὰ ἔμενε σοβαρή, μισοθλιμμένη. Κι' ἐκεῖνοι ρίχνοντας μιὰ ματῖα καὶ στὸν κήπο τῆς μικρότερης κόρης τους θὰ ἔβλεπαν— ἄ, φαντάζεστε πῶς τὴ χαρὰ τους !

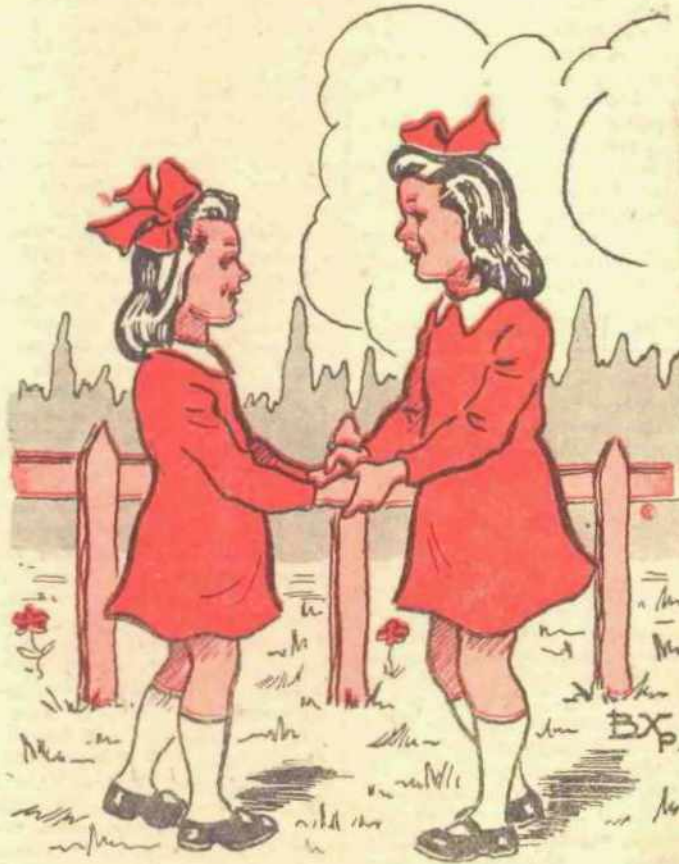
Ἔτσι κι' ἔγινε.

Καὶ κείνο τὸ Σάββατο-κύριακο ἦταν τὸ πῶς ἄποφο ἄπ' ὄλα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ μπαμπὰς, γιὰ νὰ γιορτάσει, πῆγε καὶ πῆγε γλυκὰ καὶ κάλεσαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ γειτονικά σπῖτια. Κι' αὐτὸς ὁ Ἄλέκος πού εἶχε ντυθεῖ τὰ καλά του κι' ἔτοιμαζόταν νὰ πάει περίπατο μετὸς δικούς του, προτίμησε νὰ μείνει μαζί με τ' ἄλλα παιδιὰ στὸ κτήμα τῶν κοριτσιῶν. Καὶ ἦταν αὐτὸς πού ἐπρότεινε μυστικὰ στὰ κορίτσια πὼς τώρα δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος νὰ ἔχουν χωρισμένους τοὺς κήπους τους, μὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐνώσουν. Τὰ κορίτσια τὸ βροῦσαν ἔξοχο— πῆγαν μόνες τους καὶ ἔβγαλαν τὸ χῶρισμα, ἔδωσαν τὰ χέρια κι' ὅστερα φιλήθηκαν.

Ὅταν γύρισαν καὶ τὸ εἶπαν στοὺς μεγάλους καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ, ὄλοι ση-

κάθησαν πῖνω καὶ χειροκρότησαν. Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν, ἔπαιξαν, χόρευαν καὶ πέρασαν μιὰ θαυμάσια Κυριακή. (Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



Ο ΔΙΑΒΑΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

